

Horoscopul chinezesc

Anul Tigrului Alb

2010 - anul visurilor îndrăznețe

Tigrul Alb (de Metal) intră în scenă în data de 14 februarie 2010 aducând pentru o perioadă de un an, până pe 2 februarie 2011, însuflețire și o desfășurare dramatică a evenimentelor, înflăcărare și pasiune. Este anul visurilor îndrăznețe.

Correspondențe în horoscopul european: zodia Vărsătorului

Piatra norocoasă: ochi de tigru

Compatibilitate: Cal, Tigru, Câine.

Culorile preferate: alb, negru, portocaliu

Conform legendei taoiste, tigrul trăiește 1000 de ani. După prima jumătate a vieții sale, după 500 de ani, tigrul devine alb.

TIPOLOGIE

Nativul este impetuos, energic, bătușos, impulsiv, un luptător prin excelență, iar norocul este mereu de partea sa. Dă dovadă de o imaginație bogată, o inteligență scripitoare și un curaj fără limite. Se bazează mai mult pe instinct, este agitat, risipitor, deloc chibzuit sau răbdător. Este sincer și direct, cu o gândire liberală și un mod foarte liber de exprimare. Independent, își croiește propriul drum în viață și respectă numai propriile reguli.

În orice tip de relații, este prietenos, simpatic, sociabil, îi place să arate bine și să se pună într-o lumină bună. Este stimat și apreciat de cei din jur, pentru că degajă o forță imposibil de trecut cu vederea. Oferă iubire cu multă pasiune, dar pretinde aceleași sentimente, care, dacă îi sunt înșelate, se transformă în

răzbuinare fără milă. Este foarte gelos și posesiv.

UN ANALEXTREMELOR

Anul Tigrului aduce modificări de tot felul, fiind un an al exploziilor schimbării care va evolua continuu în intensitate. Este anul în care cei care preferă faptele minore abia dacă vor putea spune că au existat și au trecut mai departe. Se va trăi și acționa numai și numai pentru fapte mari și de neuitat. Este anul introducerii celor mai noi și mai îndrăznețe idei, un an în care nu trebuie să ne întrebăm dacă este bine sau nu ce se întâmplă, ci să acceptăm ce trăim sau ce apare ca fiind factori epuratori, pentru a exploata șansa

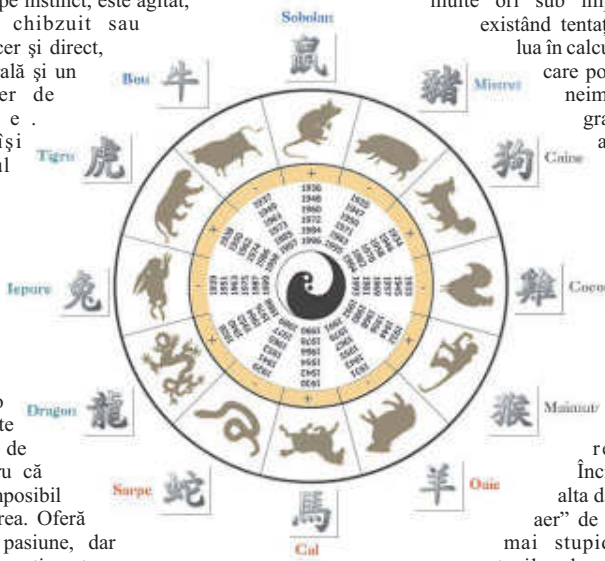
oferită de schimbare și pentru a avea șanse maxime de reușită în jocul destinului.

EVENIMENTE

Anul Tigrului este un an predestinat confruntărilor de tot felul care pot merge până la război sau alt gen de dezastre. Derularea evenimentelor se face de cele mai multe ori sub impulsul momentului existând tentația aventurii, fără a lua în calcul eventualele riscuri care pot duce la regrete de neimaginat în privința grabei inițiale de acțiune.

Furia poate lua în stăpânire totul indiferent de efortul diplomatic depus. Ce este de nețagăduit pentru acest an este fragilitatea extremă a tuturor formelor de manifestare a relațiilor umane.

Încrederea reciprocă de alta dată este „aruncată în aer” de cele mai ciudate și mai stupide declarații, iar gesturile de conciliere pot fi interpretate în sensul invers vectorului lor.

Herta Müller

Premiul Nobel cu rădăcini românești

Obsesia literaturii române este Premiul Nobel. N-a fost să fie. Am avut câteva ocazii, dar tocmai când să ne urcăm în nobilul tren Nobel, am ajuns în gară cu câteva minute întârziere. Nume ilustre ale literelor românești au fost aproape de lucirea prestigiosului trofeu literar. Pe listă au fost Rebreanu și Arghezi, Lucian Blaga și Nichita Stănescu. Fiecare are legenda lui. În ceea ce-l privește pe Nichita, se spune că un membru al juriului ar fi exclamat: „prea tânăr pentru Premiul Nobel”.

În anul care s-a încheiat, 2009, literatura română s-a apropiat cel mai mult de fascinația râvnitului Premiu. Scriitoarea de origine română, Herta Müller, a fost preferata Academiei Suedeze. Competiția a fost mare. Amatori de pariuri mizau pe Mario Vargas Llosa (cu multe nominalizări), Michel Tournier, Carlos Fuentes, Philip Roth ori Amos Oz. Fiecare dintre cei amintiți are o operă impresionantă. De ce Herta Müller? Un răspuns avizat la această întrebare l-a dat poeta Ana Blandiana: „În anul 2009 s-a aniversat cu mare emoție, în întreaga Europă, căderea zidului Berlinului. Decernarea Premiului Nobel pentru Literatură Hertei Müller a fost un gest inspirat și profund simbolic pentru legătura dintre cele două Europe. Substanța cărților ei este realitatea românească controlată de securitate, care a devenit o obsesie colectivă. După aflarea știrii, pe unii i-a cuprins un fel de delir, pe alții o tăcere suspectă”.

Trebuie să știm că în ultimele două decenii Herta Müller a trăit la Berlin, a fost propusă pentru Premiul Nobel de Germania, iar cărțile sale sunt inspirate din România. Dintr-o Românie a friicii și a crispării. În primul rând premiul este al autoarei care s-a născut în Nițchidorf - un sat de lângă Timișoara. Putem, deci, să ne bucurăm că Herta Müller are aura Premiului Nobel cu rădăcini românești. Vă îndemn să-i citim cărțile și să le înțelegem mesajul. Cum spunea un alt scriitor vizat pentru Nobel, Mircea Cărtărescu: „Premiul Nobel nu adaugă nimic și nu scade nimic valorii unui scriitor. După ce l-ai luat ești mai bogat și mai notoriu. Dacă se întâmplă să-l primești e un miracol”.

Prof. Ioana PETREUȘ

Kamadeva

*Cu durerile iubirii
Voind sufletu-mi să-l vindec,
L-am chemat în somn pe Kama
Kamadeva, zeul indic.*

*El veni, copilul mândru,
Călărind pe-un papagal,
Având zâmbetul fătarnic
Pe-a lui buze de coral.*

*Aripi are, iar în tolbă-i
El păstrează, ca săgeți,
Numai flori înveninate
De la Gangele măreț.*

*Puse-o floare-atunci-n arcu-i,
Mă lovi cu ea în piept,
Și de-atunci în orice noapte
Plâng pe patul meu deștept...*

*Cu săgeata-i otrăvită
A sosit ca să mă certe
Fiul cerului albastru
Ș-al iluziei deșerte.*

Mihai Eminescu

Eminescu este cel mai dificil poet român și cel mai neînțeles. Dându-ne iluzia, totuși că poate fi înțeles... Unul și același poem **Kamadeva**, se destăinuie altfel fiecărei vârste, fiecărei vârste părându-i-se desăvârșit într-un fel aparte și altfel desăvârșit. Adolescentul, bărbatul, bătrânul, fiecare își ia din Eminescu partea lui. Întins de-a lungul atâtor vârste, Eminescu ni se relevă ca fiind cel mai înalt bărbat pe care l-a născut această țară.

Nichita Stănescu

Spre o calitate superioară a educației În Colegiul Național „Mihai Eminescu”

Anul școlar 2009-2010 a început pentru colegiul nostru sub auspiciu nesperat de bune. Spunem asta pentru că debutul școlii din luna septembrie a avut loc în curtea școlii și, cel mai important lucru, în fața noii clădiri care vine să întregască construcția în care învață elevii colegiului nostru.

Da, prin eforturi susținute din partea tuturor factorilor responsabili (amintim aici Primăria Baia Mare, în special domnul primar Cristian Anghel și doamna director economic Carmen Pop, Inspectoratul Școlar Maramureș prin domnul inspector general Sandu Pocol și mai apoi doamna inspector general Mariana Pop, constructorul IMI SA prin domnul inginer Pârjol Alexandru și, nu în ultimul rând, conducerea Colegiului Național „Mihai Eminescu” prin domnul director Marius Crăciun și doamna director adjunct Mirela Ardelean) am reușit să ne vedem visul cu ochii: un nou corp de clădire care îl continuă pe cel existent și care deține un număr de 12 săli de clasă, două laboratoare și alte câteva săli mai mici, pentru lucrul pe grupe la clasele bilingve.

Finalizarea lucrărilor ne-a adus o satisfacție deplină nu atât pentru faptul că se va lucra doar cu indice 1, toată populația școlară venind la școală de dimineață dar, mai ales faptul că acest lucru implică un șir de așteptări din partea noastră.

Și aceste așteptări le-am putea clasa în felul următor:

- **Așteptarea 1:** (și cea mai importantă pentru noi) ar fi aceea ca procesul instructiv-educativ să suporte o îmbunătățire considerabilă, fapt ce nu e de neglijat pentru viitoarele performanțe ale școlii.

- **Așteptarea 2:** ar fi aceea că toate activitățile extrașcolare se vor putea desfășura fără a plana asupra lor impiedimente legate de orar sau de timp. Și, slavă Domnului, în Colegiul Național „Mihai Eminescu” se derulează, concomitent, zeci de asemenea acțiuni în care sunt implicați atât elevii cât și profesorii care, până acum, nu au avut libertatea de-a se mișca în voie pentru a duce la bun sfârșit toate proiectele și parteneriatele în care suntem implicați.

Așteptarea 3: ar fi aceea că lucrând doar cu indice 1 și fiecare colectiv de elevi având clasa sa, se vor putea gospodări de atare manieră, încât aceasta să fie

personalizată și îngrijită în funcție de personalitatea și dorința colectivului care o stăpânește.

Elocvent în acest sens este și concursul „**Cea mai frumoasă și mai curată clasă**” care s-a desfășurat la finele semestrului I, concurs în cadrul căruia fiecare colectiv de elevi a putut să-și arate măiestria în a amenaja sau întreține sala de clasă în care învață. În urma jurizării s-au așezat pe podium următoarele clase:

Premiul I - clasa XII D

Premiul II - clasa XII F

Premiul III - clasa X G și clasa XI C

Dorim ca acest gen de întrecere să continue în Colegiul nostru, nu numai pentru a responsabiliza elevii în a întreține clasele în care învață, dar și pentru a le dezvolta, pe cât posibil, simțul disciplinei și gustul estetic.

Toate acțiunile pe care le preconizăm pentru viitor au pentru noi o singură țintă, și anume: ridicarea calității actului educativ care, în condițiile date, nu numai că este cât se poate de posibil, dar ne și obligă, în mod deosebit pe noi, pe toți membrii corpului profesoral și pe elevii deopotrivă.

Sperăm că tot ceea ce vom întreprinde de mâine încolo să poarte amprenta felului nostru de a ne manifesta, în chip eminescian, iar colegiul nostru să rămână în centrul atenției comunității locale.

Ne dorim tuturor performanțe cât mai mari!

prof. Marius CRĂCIUN - director

prof. Mirela ARDELEAN - director adj.

Viața ca o majoretă

Scena și dansul au fost două lucruri ce mi-au influențat viața. Privirile spectatorilor și ropotele de aplauze m-au captivat de la primul meu dans ca majoretă, acum patru ani, în clasa a VI-a. Mă gândeam că într-o zi va trebui să las majoretele în urmă, zi de zi îmi dădea fiori ideea că totul se va termina în clasa a IX-a.

Ca boboc nu știam prea multe despre activitățile extrașcolare ale liceului, așa că am sugerat să înființăm o grupă de majorete care să reprezinte colegiul.

Prima noastră evoluție a fost de Crăciun. Ne-am antrenat mult pentru această ocazie, toate am vrut să impresionăm și să atragem cât mai multe fete. Chiar dacă pentru dansul de Crăciun am fost doar cinci fete, coregrafia făcută de d-na Condor Carmen și de mine a avut un real succes.

În clasa a X-a lucrurile s-au schimbat, la fel și idealurile noastre care erau din ce în ce mai înalte. Am primit și ajutor pentru a ne realiza visul. Doamnele profesoare de sport, Tăbăcioiu Daniela și Condor Carmen, ne-au conceput coregrafia. Timp de două luni ne-am antrenat din greu, cu sprijinul doamnelor profesoare pentru a debuta pe 6 noiembrie.

Acum eram douăzeci de fete în grupa de majorete, așa că a devenit mult mai greu să ne coordonăm mișcările. De asemenea exista riscul ca una dintre ele să nu se prezinte, ceea ce ne putea compromite antrenamentul. Toate aceste lucruri ne-au întărit moralul și ne-au transformat uneori oboseala în ambiție și optimism, mai ales văzând pompoanele asortate cu costumația de culoare albastră și portocalie.

Ziua balului a sosit extrem de repede. Cu ocazia unui astfel de eveniment important pentru Colegiu tensiunea este mare, dar evident că noi am dat tot ce am avut mai bun, iar ploaia de aplauze nu a întârziat să se facă auzită. Totul a ieșit după cum ne-am așteptat în așa fel încât toată lumea a fost mulțumită.

Dar nu credeți că asta a fost tot nu-i așa???

Avem antrenamente în fiecare săptămână în așa fel încât, dragi colegi, din partea majoretelor, veți mai avea o surpriză cât de curând!!!

Anita Hilda KOVACS X F

În exclusivitate cu GUESS WHO !!!

Intervi

Momentul artistic cel mai așteptat de public, a fost oferit de către trupa Guess Who & Spike care a captat întreaga atenție a sălii.

1. Cititorii revistei Eminesciana știu că ați mai concertat în Baia Mare și ar dori să știe cum v-ați simțit în această seară?

Așa este, am mai concertat în Baia Mare de două ori și totul a ieșit foarte bine. În această seară, de fapt la *Night of stars*, ne-am simțit foarte mișto, cum ne-am așteptat.

2. Ce părere aveți despre bobocii noștri, ce amintiri aveți legate de balul vostru?

- Eu (numele) nu prea am fost la balul bobocilor la mine la liceu, iar aici nu prea am avut timp să vedem bobocii... am ajuns cam târziu și am intrat direct pe scenă.

3. Ce pregătește GUESS WHO fanilor din întreaga țară?

- Lucrăm la filmarea unui videoclip pentru piesa „Anul 2000”. Mai nou se numește „Locul potrivit”. E ultima noastră piesă și va putea fi urmărită pe toate posturile TV.

4. Unde vă putem vedea cântând?

-Avem concerte cam în toată țara: Craiova, Iași, Ploiești și în mai multe orașe...

5. Un salut pentru cititorii revistei Colegiului Eminescu?

-Salutări tuturor! Multă baftă și de acum încolo!
Oana B.

NIGHT OF... STARS

Așa cum era de așteptat, balul organizat în cinstea eminescienilor a cunoscut un real succes. Și în acest an Colegiul Național „Mihai Eminescu” nu s-a lăsat mai prejos, organizând bobocilor noștri un bal de zile mari. Organizatorii, clasele a XI-a, coordonate de profesorii Gabriela Părvu, Pop Lucian și Codruța Mureșan au reușit să satisfacă dorințele publicului transformând scena într-un adevărat platu de filmare al Hollywood-ului. Era noaptea stelelor... „Nighe of stars”, având ca tematică filmul, a urmărit ideea performanței bobocilor în arta cinematografică.

Pentru realizarea acestui proiect au muncit 25 de organizatori, elevi din toate clasele de 11-a ale colegiului, îndrumați și sprijiniți de profesorii: Codruța Mureșan, Gabriela Părvu și Lucian Pop, cărora li s-a alăturat d-na director Mirela Ardelean.

Pregătirile au început încă din a 2-a săptămână a anului școlar în curs, fiind alese 8 perechi de boboci: Camelia P. (9A) și Andrei E. (9F), Teo P. (9F) și Ximena G. (9B), Melinda K. (9B) și Paul B. (9D), Nicu M. (9B) și Carolla C. (9A), Adina T. (9F) și Andrei T. (9F), Tudor M. (9F) și Roxana V. (9G), Lorena (9F) și Thomas B. (9F), Cristi R. (9E) și Ema N. (9F), fiecare pereche fiind atent supravegheată de câte doi dintre organizatori.

Programul balului a fost alcătuit în așa fel încât să nu lase loc plictisului. Cinci prezentatori au avut sarcina de a introduce și monitoriza cele cinci probe: de dans, de cultură generală, de originalitate, proba surpriză și proba valsului. Publicul s-a lăsat antrenat cu ușurință în acest program, intrând astfel repede în atmosfera premierii „filmelor”, care au constituit probele bobocilor. Toate cele 8 perechi au excelat pe parcursul probelor, prima fiind cea de întrebări. Răspunsurile cuplurilor au fost însoțite de aplauzele spectatorilor. Nici la proba dansului nu ne-au dezamăgit. La proba de originalitate aspiranții la titlul de Miss și Mister și-au dovedit iscusința în domeniul actoriei. Proba surpriză a constat în crearea celui mai lung șir vestimentar din hainele și accesoriile bobocilor într-un interval de 30 de secunde. Proba valsului a încheiat prestația bobocilor, iar pe parcursul ei am avut plăcerea de a admira o colecție de rochii de mireasă ale casei de modă

„Margo”.

Pe parcursul întregului program am savurat momentele de dans al majoretelor, al fetelor de la Pasha Girls (11 G), al trupei Michael Jackson (11 C, F și 12 C), dar și prezentarea de modă a elevilor Colegiului, coordonați de profesorul Lucian Pop, cât și prestația trupei „The Next Generation” din deschiderea balului.

Viitorul bobocilor pretendenți la titlul de Miss și Mister 2009 a depins de membrii juriului condus de primarul Cristian Anghel, avându-i consultanți pe directoarea adjunctă al colegiului, d-na profesoară Mirela Ardelean, pe doamnele profesoare Zita Rist și Gabriela Părvu, jurnalista Ana Maria Peride, designerul vestimentar Ovidiu Pop, cât și pe Miss și Mister 2008, Bianca M. și Marius C.

Pe durata deliberării, atmosfera a fost susținută de cântecele Guess Who & Spike, care au reușit să țină sala în picioare mai bine de 30 de minute.

Câștigătorii titlului de Miss și Mister 2009, starurile Colegiului „Mihai Eminescu”, au fost Emanuela Nemeș (9F) și Cristian Rednic (9E). Ei și-au câștigat acest statut datorită spiritului lor optimist și talentului incontestabil, bine pus în practică, cucerind atât publicul, cât și juriul.

Pe lângă diplome, cupe și cadouri cei doi au câștigat și o excursie la Praga. Următorii clasafți au fost Ximena Gabauer (9B) și Teo Pop (9F), urmați de Carolla Codroiu (9A) și Nicu Man (9B).

Se știe, din experiența anilor anteriori, păreri despre evoluția balului sunt împărțite. La întrebarea mea „Ce emoții v-au încercat pe scenă și cum vă simțiți cu noul titlu de Miss și Mister?”, câștigătorii mi-au oferit următorul răspuns: „A fi în ipostaza concurentului, înseamnă a fi obligat să dai tot ce ai mai bun din tine de teama de a nu-i dezamăgi pe cei care și-au pus nădejdea în reușita ta. Se pare că nouă, astăzi, norocul ne-a surâs”.

Cei prezenți au fost de părere că toți bobocii sunt câștigători și că balul s-a ridicat într-adevăr la nivelul așteptărilor lor.

Datorită recesiunii sponsorii s-au arătat reticenți, însă în ciuda acestui impediment, ca în fiecare an, balul bobocilor eminescieni a fost cu adevărat spectaculos... Trebuia să fie ca-n filme, nu?

Evenimentul s-a încheiat cu un party senzațional în Clubul Athos, unde cu toții ne-am simțit boboci și-am pretrecut până în zori.

Oana BENȚE XI B

PREMII LA OLIMPIADELE ȘCOLARE faza națională 2008-2009

Munteanu Maria IX - Lb. germană modernă, Premiul II, Prof. Pop Gabriela, Prof. Pîrvu Gabriela
Iuhasz Bianca X - Matematică aplicată, Mențiune, Prof. Crăciun Marius
Bud Simina XI - Lb. spaniolă, Mențiune, Prof. Molnar Loredana
Hotca Marian X - A, latină, prof. Voinea Alexandru Lucian

Proiectele Colegiului Național Mihai Eminescu

Colegiul Național „Mihai Eminescu” din Baia Mare rămâne în topul liceelor din Maramureș în ceea ce privește proiectele educaționale internaționale.

După finalizarea cu succes a proiectului Comenius „O calitate mai bună în educație cu sprijinul familiei”, finalizat cu o conferință internațională la standarde europene, anul acesta continuă activitățile din cadrul proiectului Comenius „Imigranții, trecut și prezent, Spre o mai bună integrare?” (coordonator proiect Mariana Hudrea). (<http://immigrants-past-and-present.blogspot.com/>)

Volumul conferinței, publicat și în format electronic, poate fi găsit la adresa <http://www.schoolandfamily-project.eu> (Ramona Oșan tocmai a finalizat și site-ul proiectului dedicat imigrației: <http://www.immigrants-past-and-present.eu>).

În acest an școlar s-a obținut o nouă finanțare pentru un proiect Comenius „Conflicting Past Common Future. A Practical Survival Guide for Young European Citizens” - Trecut conflictual. Ghid practic de supraviețuire pentru tinerii cetățeni europeni”, proiect coordonat de profesoara Elena Iercoșan.

Instituțiile partenere ale Colegiului Eminescu în acest proiect sunt:

1. Instituția coordonatoare Liceul general nr. 2 Hortiatis, Grecia.
2. Staatliche Fachoberschule und Berufsbildungsschule Erlangen, Germania
3. Bundeshandelsakademie Amstetten, Austria
4. Istituto di Istruzione Superiore I.T.I., con sezione associate Liceo Scientifico e Liceo Classico, Italia
5. South Eastern Regional College, Irlanda de Nord
6. Palangos senoji gimnazija, Lituania
7. Gimnazjum Publiczne im. Jana Pawła II w Sobkowie, Polonia
8. Externato de Penafirme, Portugalia
9. IES GUADALPEÑA, Spania
10. Yzmir Özel Türk Fen Lisesi, Turcia

În perioada 21 -27 octombrie patru elevi și două cadre didactice din colegiul nostru au reprezentat România la reuniunea de proiect din Sobkow,

Polonia. Aceștia au fost: Diana Onea și Sorina Tarba din clasa a IX-a C, Renata Petz și Alin Manu din clasa a X-a G, însoțiți de prof. Elena Iercoșan, coordonator proiect și prof. Luminița Faur.

Toate reuniunile internaționale au o dimensiune complexă atât din punct de vedere emoțional cât și sub aspectul științific și cultural.

Prin participarea la activitățile proiectelor, finalizate de multe ori în cadrul acestor întâlniri, elevii au posibilitatea de a-și dezvolta toate cele opt competențe-cheie promovate de Uniunea Europeană (comunicarea în limba maternă, comunicarea într-o limbă străină, competențe științifice, competențe culturale, competențe civice și interrelaționale, competențe digitale, „a învăța să înveți”, competențe antreprenoriale). De aici și sprijinul permanent acordat de conducerea liceului, director Marius Craciun și director adjunct Mirela Ardelean, față de promovarea acestor proiecte în cadrul Colegiului Național „Mihai Eminescu”.

CN Mihai Eminescu a obținut certificatul European Label

Este pentru a III-a oară când certificatul European Label este acordat unei instituții din Baia Mare. În 2003 a fost acordat Inspectoratului Școlar Județean Maramureș pentru Tabăra „Engleza prin Multimedia”, iar în 2008 Fundației Info Project pentru Tabăra de limba engleză TOEIC. Anul acesta CN Mihai Eminescu a obținut certificatul European Label pentru proiectul Comenius „O calitate mai bună în educație cu sprijinul familiei”.

În România, certificatul European LABEL se acordă anual. A fost o muncă de echipă în care s-a remarcat catedra de limba engleză. European Label - Certificatul European pentru proiecte din domeniul predării și învățării limbilor străine - este o inițiativă a Comisiei Europene care își propune să evidențieze și să recompenseze cele mai inovatoare și creative proiecte din acest domeniu. Lansată în anul 1998 în țările membre ale Uniunii Europene, acțiunea s-a bucurat de un real succes, fapt ce a determinat Comisia Europeană să o extindă și în țările aflate în curs de aderare.

Proiectele selecționate primesc un certificat semnat de Comisarul European pentru Educație, Formare, Cultură și Multilingvism și de Ministrul Educației Cercetării Tineretului și Sportului din țara noastră. Descrierea proiectelor premiate se găsește în secțiunea Informații utile la următoarea adresă:

<http://www.europa.eu.int/comm/education/language/label/index.cfm>

Date despre acest certificat găsiți la:

<http://www.anpcedep.ro/programe/label/index.html>

PLANUL DE ȘCOLARIZARE PENTRU CLASA a IX-a

(anul școlar 2010 -2011)

**COLEGIUL NAȚIONAL „MIHAI EMINESCU”
BAIA MARE**

<http://cneminescu.licee.edu.ro>

**FILIERA: TEORETICĂ
PROFIL: UMANIST**

SPECIALIZĂRI:

- FILOLOGIE: 5 CLASE
- ȘTIINȚE SOCIALE: 2 CLASE

SUBSPECIALIZĂRI:

FILOLOGIE	2 CLASE = 60 LOCURI
BILINGV ROMÂNĂ ENGLEZĂ	2 CLASE = 60 LOCURI
BILINGV ROMÂNĂ FRANCEZĂ	1/2 CLASĂ = 15 LOCURI
BILINGV ROMÂNĂ GERMANĂ	1/2 CLASE = 15 LOCURI
ȘTIINȚE SOCIALE	2 CLASE = 60 LOCURI

Concurs

FII SUPER-EMINESCIAN!

Pentru a crește sub semnul responsabilității, al seriozității și al mândriei și încrederii de sine, Liga Elevilor din CN „Mihai Eminescu” lansează un nou concurs: „Fii super-eminescian”

Acesta se va desfășura sub auspiciile următoarelor cerințe:

1. Purtarea uniformei în fiecare ceas
2. Folosirea unui limbaj decent și elevat
3. Păstrarea curățeniei băncii și clasei proprii
4. Păstrarea disciplinei în timpul orelor și a pauzelor
5. Respectarea profesorilor
6. Îndeplinirea sarcinilor școlare
7. Implicarea în activități extrașcolare
8. Rămânerea în incinta școlii până la terminarea cursurilor

II-lea

Monitorizarea va fi făcută de Liga Elevilor coordonată de președintele Marius Anișăș din clasa a XI-a C. Clasa câștigătoare va primi drept premiu O EXCURSIE!

Îndemnuri de la Ligă:

- Stă în puterea noastră să ne schimbăm atitudinea față de școala în care învățăm;
- Trebuie să construim cu hotărâre, cu răbdare, o școală unică între școlile județului;
- Liga te cheamă să-i fii alături, să-ți pui toată energia și credința ta pentru a construi o imagine nouă a colegiului tău, o imagine de care să fii mândru!

Mesașul uniformei: „Dacă voi nu mă vreți, eu vă vreau!”

Deutschland, Traumland

Deutschland liegt im Herzen Europas, hat eine Landesfläche von über 82 Millionen Einwohner. Der offizielle Name ist Bundesrepublik Deutschland und leitet sich wahrscheinlich von „dieta“, das Volk bedeutet, als die Hauptstadt ist Berlin, eine grosse und schöne Stadt.

Deutschland ist bekannt für seine traditionellen Bratwurstchen und Apfelschorle. Aber Deutschland ist nicht nur bekannt für seine Delikatessen, sondern auch für den Rhein, den Schwarzwald, Goethe und auch Michael und Ralf Scumacher.

Die Deutschen sind warmherzige Menschen und immen hilfsbereit. Sie respektieren ihr Land und halten es sehr sauber.

Ich war in Deutschland, um mit meine eigene Augen zu sehen, wie das Land und seine Leute sind und ich habe es nicht bereut. Also fahren wir nochmals nach Deutschland

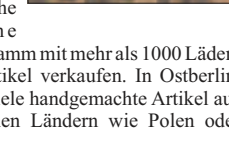
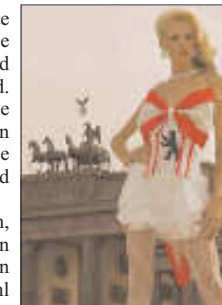
Noemi CSEH IX E

Einkaufen in Deutschland

Eine der besten Shopping-Städte Deutschlands ist Frankfurt. Es gibt viele Plätze, an denen die Läden und Geschäfte reichlich vorhanden sind. Die wichtigsten sind die, die Lederartikel und Antiquitäten verkaufen; außerdem findet man viele Fotografie-, Schmuck- und Optikangebote.

In Bayern ist der "Löden" typisch, eine Tracht, die derüberhymten Australischen sehr ähnlich ist. In Berlin kann man nahezu alles finden, obwohl die Preise recht teuer sind. Die deutsche Hauptstadt hat verschiedene Einkaufszentren wie den Kurfürstendamm mit mehr als 1000 Läden, von denen die meisten Kleidungsartikel verkaufen. In Ostberlin, dem alten Teil der Stadt, kann man viele handgemachte Artikel aus Deutschland und den nahe gelegenen Ländern wie Polen oder Russland finden.

Die neue Generation deutscher Designer ist fit für die Modewelt: C.Neon, Christoph Fröhlich, Kaviar Gauche oder Ivonne Fehn. Highfashion made in Germany ist ein Begriff auf den internationalen Laufstegen. Viele tragen Kleidungen wie: Escada, Unrath & Strano, Talbot Runhof, Adidas, Puma, Nike, Boss und andere Marken. Manche sind sehr teuer, andere auch billiger. Die Preise beginnen von 5 Euro für Socken, zum Beispiel bis zu 10.000 Euro für ein Escada Kleid. Aber in der ganzen Welt sind sehr viele Menschen die sich diese Produkte leisten können. Auch in Rumänien werden all diese Sachen verkauft. Viele Freunden tragen Adidas Produkte, sogar ich. Haben eine ganz hohe Qualität und das spielt eine grosse Rolle!!!

HA! HA! HA!

Im Kaffeehaus

„Aber Herr Ober, der Kaffee ist ja kalt!”
 „Gut, dass Sie mir das sagen, mein Herr! Eiskaffee kostet nämlich einen Euro mehr ...”

Im Büro

„Chef, darf ich heute zwei Stunden früher Schluss machen? Meine Frau will mit mir einkaufen gehen”.
 „Kommt gar nicht in Frage”.
 „Vielen Dank Chef, ich wusste, sie würden mich nicht im Stich lassen”.

Daheim

Eine alte Dame trinkt zum ersten Mal Whisky. Sie überlegt eine Weile und meint dann: „Merkwürdig, das Zeug schmeckt genau so wie die Medizin, die mein seliger Mann zwanzig Jahre einnehmen musste”.

Beim Frisör

Friseur: „Ihr Haar wird langsam grau!”
 Kunde: „Kein Wunder bei Ihrem Arbeitstempo!”

Laura MIRIȘAN XII E

Seiten durchgeführt von
 prof. Gabriela POP
 prof. Gabriela PÎRVU

Emanuela ARDELEAN IX E

Pagini pentru germanofili

Die blassen Herren mit den Mokkatassen

Gedicht-Collagen von Herta Müller

Farbige Texte und Bildcollagen

Im Buch **Die blassen Herren mit den Mokkatassen** sind die Gedicht-Collagen als Faksimile abgedruckt. Anders als Arp oder Breton arbeitet Müller mit Farben. Das heißt, nicht nur Worte in bekannter Druckerschwärze sind abgebildet, sondern auch solche, die aus bunten Magazinen stammen. Auch hierbei wird Herta Müllers Doppelstrategie deutlich: Neben Grün, Blau und Gelb dominieren blutrote Worte oder solche, deren weiße Schrift in schwarzen Rechtecke gesperrt sind.

Zu jedem Gedicht hat Herta Müller auch noch eine eigene Bildcollage gestaltet. Meist sind auf diesen Menschen abgebildet, die sich in surrealen Traumlandschaften bewegen: Ein Mann fliegt durch die Luft, ein Mantelträger mit hängendem Kopf

geht auf einem Messband entlang, mehrere Personen befinden sich in einem überdimensionalen Labyrinth. Nicht alle, so doch viele Motive lassen an Alpträume denken. Unsere Sprach-Bilder im Kopf und diejenigen, die wir aufs Papier bringen, sind bunt, komisch, skurril, voll Lebensfreude. Aber es gibt auch die Auslöschung der Schrift, die Bedrohung des Lebens. Das ist, wenn man so will, die „Botschaft“ Herta Müllers in ihrem Band „Die blassen Herren mit den Mokkatassen“.

WAS NÜTZT MIR MEIN DEUTSCH?

Wahrscheinlich sagen alle immer zu dir, dass er sehr wichtig ist, Fremdsprache zu lernen. Dann, fragt sich der Jugendliche „Warum lerne ich alle diese Fremdsprache? Sie sind nur Fächer.“ Aber es ist nicht so.

Wenn du aus diesem Land weggehen willst, dann brauchst du sehr viele Fremdsprachen. Du kannst dich entscheiden, nach England, Deutschland oder in andere Länder zu studieren, und dann dort leben. Und jetzt, weil ich in einer deutschen Klasse bin, werde ich eine kleine Reklame machen. Ich kann nicht sagen, dass English nicht wichtig ist, aber heute gibt es so viele Menschen die English spechen, dass du bestimmt eine zweite Fremdsprache brauchst.

Fremdsprachen sind auch sehr nützlich, wenn man ins Ausland fährt. Es ist unangenehm gestikulieren zu müssen, und das ist was du machen musst, wenn du eine Umlaufsprache nicht kennst.

Über Deutsch kann ich sagen, dass es wichtig ist, weil nbichz so viele Menschen können ein perfektes Deutsch. Heute, wenn du einen Beruf suchst, hast du einen Vorteil, wenn du Deutsch, außer einer anderen Fremdsprache kennst. Also lernen wir gut Deutsch!

Teodora HERȚANU IX

„der Hündin von der Nachbarin der wuchs ein Frauenohr schon den halben Tag davor lag sie steif am Schiebetor im weiß gerippten Frost da kam mit einem Briefumschlag der Mann von neben an riss ihr ein Büschel Haare aus und ging damit zur Post“

CERTAMEN OVIDIANUM PONTICUM

În cinstea poetului latin Publius Ovidius Naso, în luna mai a fiecărui an, la Constanța, se desfășoară Concursul Bilateral Certamen Ovidianum Ponticum.

De la Colegiul Național "Mihai Eminescu" Baia Mare, în anul școlar trecut au participat 4 elevi. Ei au fost cei care au reprezentat județul Maramureș în această competiție de mare interes pentru cei pasionați de limba latină și de literatura și mitologia greco-romană.

Elevii Colegiului nostru, îndrumați de domnul profesor Voinea Lucian, au obținut rezultate deosebite, după cum urmează:

Aerinei Alexandra Mădălina (XIC), premiul al II-lea pe țară și participare la barajul pentru faza internațională;

Munteanu Andreea Cristina (XIB), premiu special;

Topan Georgiana (XC), premiu special.

Ce ar trebui să știm despre voluntariat? (Partea II)

Nu de puține ori auzim vorbindu-se în mass-media ori în cercul de prieteni despre voluntariat, organizații de voluntari, acțiuni de voluntariat și multe altele fără să înțelegem de fapt la ce se face referire. Răsfoind paginile unui dicționar aflăm că voluntariatul este activitatea desfășurată din proprie inițiativă în beneficiul unei alte persoane, în beneficiul unui grup, al comunității sau al societății în general, fără ca persoana care desfășoară activitatea să fie remunerată pentru activitatea depusă. Astfel, orice persoană care dorește să sprijine schimbarea unei situații sau să ajute într-un fel un grup sau comunitatea din care face parte, fără să aștepte recompense materiale imediate, este de fapt voluntar.

Dacă stăm bine și ne gândim, cu toții facem voluntariat fără să ne dăm seama, atunci când ne ajutăm părinții la treburile casei sau când le facem temele fraților mai mici sau când vizităm pe cineva bolnav etc. Altfel spus, fiecare dintre noi are deja experiență în activitatea de voluntariat, fie ea mai mult sau mai puțin organizată. E bine de știut că, deși activitatea de voluntariat nu este plătită asemenea unui loc de muncă, beneficiile îți pot depăși cu mult așteptările.

Dacă te întrebi ce avantaje ai putea avea implicându-te ca voluntar în diferite activități, am să mă opresc acum doar asupra celor mai importante:

• Îți construiești un CV atractiv, astfel încât să poți

răspunde la anunțurile de tipul: "angajăm persoană sub 25 de ani cu 7 ani de experiență...";

- Îți poți ajuta pe cei mai puțin norocoși;
- Înveți să-ți asumi responsabilități;
- Vei sta în preajma unor persoane importante din comunitate;
- Poți fi chiar tu coordonatorul unui proiect pe o temă aleasă de tine;
- Testezi o posibilă carieră și îți faci o serie de cunoștințe care îți vor fi utile în viitor;
- Îți crezi comunitatea în care să îți faci plăcere să trăiești zeci de ani de acum înainte;
- Faci ceva util cu preaplinul sufletească și energia specifică vârstei;
- Îți faci o mulțime de noi prieteni și lista ar putea continua.

Învăț să ai încredere în tine, în ideile tale, în proiectele tale și caută-i pe oamenii dispuși să te asculte și să te susțină. Oportunități există. Trebuie doar să te faci auzit! Închei aici prima parte a acestui material, dar nu înainte de a vă spune că, dacă nu ești mulțumit de ceea ce e în jurul tău, de sistemul în care trăiești, de paleta restrânsă de activități în care poți să fii implicat și de nedreptatea întâlnită la tot pasul, "Fii schimbarea pe care vrei să o vezi în lume." (Mahatma Gandhi).

Denisa PINTEA XII G

Eveniment Lansare de carte

Micul ghid al mării Uniuni Europene

În semestrul a doilea al anului școlar trecut, în sala festivă a Colegiului Național "Mihai Eminescu", a avut loc lansarea cărții "Micul ghid al mării Uniuni Europene". Autoarea cărții, Codruța Liliana Filip, elevă a Colegiului nostru pe vremea când România se pregătea să candideze la Uniunea Europeană, a urmat un "drum inițiativ" care a dus-o tocmai în capitala Europei, la Bruxelles. Experiența proprie și cercetarea Codruței se regăsesc în volumul prefațat de dr. Radu Șerban.

La eveniment au fost prezenți, în număr mare, atât elevi cât și profesori, interesați de succesul unei fete de liceu. Autoarea cărții, Codruța Liliana Filip, este o elevă de azi, un impuls pentru a fi mai bună, mai pregătită, dar și garanția că putem ajunge departe prin muncă cinstită, învățând și asumându-ne riscuri.

Cunoștințele solide despre Uniunea Europeană sunt foarte importante dacă vrem să fim cetățeni europeni cu adevărat. Trebuie să ne cunoaștem drepturile, dar și obligațiile, avantajele și oportunitățile de care ne putem bucura acum, ca membrii UE: libera circulație în cadrul țărilor membre, posibilitatea de a studia sau chiar de a munci în străinătate, întemeierea relațiilor între instituții, școli și cetățeni.

Este foarte important să fim bine informați, să cunoaștem conceptele introduse de UE, pentru a ști ce decizii să luăm, cum să ne comportăm și încotro să ne îndreptăm. După cum bine știm, în cadrul Colegiului, s-au desfășurat proiecte precum: "Borderline", "School family community", "Immigrants" ș.a. Participanții au avut posibilitatea de a descoperi problemele comune cu care ne confruntăm, indiferent de cultură, mentalitate sau educație, dar și modalități de a le soluționa. Spre exemplu, proiectul "School Family Community" a avut ca scop găsirea unor metode prin care relația școală - familie s-ar putea îmbunătăți, modalități prin care familia se poate implica

înțelegerea altor culturi pentru a crea o societate mai bună.

Codruța Liliana Filip ne vine în ajutor cu o carte scrisă pe înțelesul nostru, din care putem învăța foarte multe despre această lume nouă. Cartea se deschide cu un Cuvânt înainte "Către liceeni" din care citez: "Valul "trendy", "fashionable" sau "cool" mi-a aparținut și mie și generației mele. Nici pe noi nu ne-a înțeles nimeni (sau cel puțin așa credeam noi), dar acesta este farmecul fiecărei generații care revoluționează. Trăiți-vă momentul așa cum știți mai bine, dar fiți deștepti! Intuiți oportunitățile și pregătiți-vă pentru ele (...). Lăsați deoparte pesimismul legat de viitorul carierei voastre și negativismul față de școală. Oricum, nu vă stă bine încruntați. Orice profesie v-ați alege, căutați să fiți printre cei mai buni, numai așa vă veți simți împliniți". Micul ghid al mării Uniuni Europene este o carte

ne necesară. Conține informații despre momentele istorice ale Uniunii Europene, precum Planul Marshall, câteva politici comune (regională, monetară, de investiții), prezentarea unor instituții ale UE cum ar fi Comisia Europeană sau Parlamentul European, Consiliul de Miniștri și alte informații utile.

Este o realitate faptul că puțini cetățeni sunt cu adevărat informați cu privire la Uniunea Europeană și puțini știu ce înseamnă cu adevărat să fim o țară membră, cu atât mai puțin elevii, viitorii studenți. La ce să ne așteptăm, Cum funcționează instituțiile Uniunii, Încotro putem să ne îndreptăm în această mare familie sunt doar câteva întrebări al căror răspuns îl puteți găsi în această carte, care se încheie cu un subtil îndemn la reflecție asupra perspectivelor europene.

Micul ghid al mării Uniuni Europene ne oferă șansa de a înțelege mai bine ceea ce se petrece în marea Uniune Europeană, pe înțelesul nostru, dar și pe înțelesul tuturor celor care vor dori să o studieze, o carte în care complexitatea ideii unei integrări europene se regăsește într-o lectură de aproape 200 de pagini. Lectură plăcută!

Dora GHIȚĂ XII C

Pagină pentru hispanici

Mi experiencia de alumna en España - Santa Joaquina de Vedruna

Yo os contaré mi experiencia en España. Cuando acabé quinto de primaria aquí en Rumania, me fui a España con mi familia. Al principio no me gustó porque me aburría y quise volver a mi país, pero poquito a poco me acostumbré. Pasaron las vacaciones de verano y mis padres me apuntaron a un instituto donde hubo aula enlace para los de primaria y para los de secundaria. Allí aprendí la lengua en tres meses, pero el curso duró seis meses. Al acabar el curso de aula de enlace entré a primero de la E.S.O. (educación secundaria obligatoria). Al principio, estaba un poquito tímida, pero mis compañeros de clase fueron muy amables y simpáticos y empecé a ir con ellos en los recreos, a salir los fines de semana... etc. Cuando se acabó el año escolar, me dijeron que no tuvieron con que acabar mi situación escolar y que tenía que repetir.

Repetí el primero y tuve un tutor genial. Fue el mejor del mundo, podíamos hablar sobre todo con él y gracias a "Paco" que me animaba siempre, yo era la mejor de la clase. Tuve unas notas buenisimas y siempre tuve ganas de estudiar. El curso que más me gustó fue el primero porque fuimos la clase más "loca" y la más unida. Nosotros, los compañeros, nos queríamos muchísimo.

Las asignaturas son un poquito diferentes a las de aquí, me refiero a 1º E.S.O. A los profes los tuteábamos, o sea, les hablábamos de "tú". La verdad es que nos teníamos mucha confianza.

El horario me pareció un poquito "cargado" porque empezábamos a las nueve de la mañana hasta la una y media, luego nos íbamos a comer a casa o al comedor del colegio. Teníamos tiempo libre hasta las tres de la tarde, luego seguíamos estudiando hasta las cinco de la tarde. Al terminar de estudiar, nos íbamos a casa o algunos teníamos actividades extraescolares que duraban una hora, y eran gratuitas... Éstas actividades podían ser: funky, aerobic, ajedrez, baloncesto, fútbol, música, etc..

Allí teníamos tres optativas: el francés, taller de matemáticas o taller de lengua.

En España teníamos muchos días libres ya que había muchas fiestas y también puentes. Cada vez que había días especiales como por ejemplo el día de Europa, la Navidad, las Pascuas, el once de marzo, salíamos al patio y escuchábamos lo que nos decía la directora del colegio. Una vez al año los alumnos organizaban "un pequeño mercado" dónde comprábamos chocolate y el dinero que cobraban iba para los niños pobres.

Los alumnos hasta el 3º de la E.S.O. no podían salir fuera del colegio, sólo se podían quedar en el patio. En el colegio teníamos cuatro patios. Uno era para los niños de educación infantil, otro para los de primaria, otro para jugar al fútbol o al baloncesto y otro patio para los de secundaria. A partir del 3º de la E.S.O. podíamos salir al recreo fuera del colegio, pero el recreo duraba solamente 20 minutos y sólo había un recreo.

También teníamos tres salas de informática, un gran salón de teatro y algunos salones con videoproyectores.

En el vestuario teníamos cuatro duchas para las chicas y

otras cuatro para los chicos. Allí era mucho mejor que aquí y espero que algún día este país llegue al nivel de España.

En cada clase éramos más o menos treinta y cuatro alumnos. Nosotros estábamos sentados por parejas y cuando había un examen o algo nos separaban en cuatro filas y en cada fila había ocho personas más o menos.

En el colegio el móvil estaba terminantemente prohibido, al que pillaban con el móvil se lo quitaban y se lo daban a sus padres en las reuniones. Hablando de reuniones, las reuniones eran individuales, o sea el tutor, el padre o la madre y el hijo o la hija tenían como mucho media hora para hablar de las notas.

En España hay tres evaluaciones y si te queda algo en la primera evaluación lo recuperas en la segunda y si te queda algo en la segunda lo recuperas en la tercera. Sólo se puede pasar de curso con dos asignaturas pendientes. Las recuperaciones se hacen en septiembre como aquí.

Cada año había una excursión que duraba cuatro días y cuando íbamos de excursiones, íbamos todos. En las excursiones visitábamos catedrales, iglesias, museos, parques, etc. La última noche de excursión los profes nos llevaban a una disco, que estaba reservada para nosotros. Las excursiones eran lo mejor porque en el tiempo libre podíamos montar a caballo o hacer otras actividades muy interesantes.

Las notas comenzaban siempre desde cero, eso era lo malo, y casi todos se conformaban con pasar "por los pelos" o sea, pasar con el cinco.

Las entradas al colegio se hacían a las nueve, el que no entraba a esa hora ya no podía entrar, solamente podía hacerlo si tenía justificante y eso por portería.

Los profesores nos explicaban en clase y en casa teníamos que sacar las ideas principales de lo que había explicado la profesora/el profesor en clase. Siempre teníamos muchísimos deberes.

Fue una experiencia interesante para mí, pero en mi país me siento más a gusto aunque las condiciones no son iguales.

Realizado por: Florica BENZAR XI G

Página coordinada por
prof. Loredana Molnar

Feminism - its truths and false myths

The most frequent objection to the feminist movement is based on woman's inability to be creative. Throughout centuries, genius seems to have belonged exclusively to men, yet in order to judge woman's contribution to the world cultural heritage, we should consider the historical conditions in which she lived and, despite adversities, even flourished.

In the remote past, the woman was little and badly instructed, therefore when intellectually or artistically creative, she must have benefited from an exceptional environment to prove her gifts and skills to the full. In ancient Egypt, as well as in ancient Greece, she gained access to liberal professions and Homer himself spoke highly of such a wise and enlightened human being.

During the Italian Renaissance, the woman took advantage of a social and cultural trend that promoted the personal growth of the individual, so the age witnessed the emergence of the woman-warrior and the woman-philosopher, such as the powerful monarch Juana de Aragon or Plato's keen disciple, Margarite d'Angouleme.

Even though the 17th and 18th century court life allows some of the most influential women to have a word to say in the social and political life of the age (see Madame de Sevigne, Madame de Pompadour or Madame du Barry), the large mass of women cannot surpass their inferior position

in a society in which man's interests prevail and the woman is still left outside the realm of genuine culture. Man is the master and head of the family and this ideal regarding family order demands that the woman should be submissive and obedient and stay as such, an imbecile creature because, as Bossuet says, making a reference to the biblical myth, Eve is merely "Adam's extra-rib and a sort of a diminutive", and so is her soul and mind.

Unfortunately, today, the need for equality and fairness and the aspiration for emancipation make women rather aggressive, captured in a false rivalry of the two sexes, in which woman's specific emotional reservoir is in danger of drying out and her sensitive nature risking to wear off any shred of female sensibility left. The latest philosophy of life, guiding both men and women towards a world of lust and seduction of the flesh deprives woman of her mystery and divine grace, turning her into an object of man's most degrading sexual desires, which drives them both to insanity and alienation.

Yet man and woman should not be regarded in terms of a pre-established hierarchy and conflicting forces but in terms of differences and of counterparts making up a whole, their accomplishment becoming possible only through each other, in selflessness and the reunion of the

counterparts. According to Christian literature, if man's verb is "to act", women's verb is "to be", and the latter stands for the religious order by excellence. If man is God's working tool in the world, woman is his self-giving grace and treasure of the world, the Mother and the hidden meaning of things all.

Women contribute to the world the female quality as an irreplaceable way of being. If man is the creator of science, art, philosophy, theology, it is the woman who embodies them, guards them as the finest representation of human value, and hands them down to the next generations. Women's vocation is not related to mere society, but to humanity, at large. In the end, genuine transcendence unites the male and the female in a well-defined whole that transcends the "male-female" barriers and the "me versus not-me" categories, the entire paradox of man's condition consisting in the process of overcoming personal limitations and barriers to become an accomplished new creature, endowed with God's grace.

translated and adapted from
Paul Evdokimov by
Stefania Bujor 12 F

NATURE

By Kovacs Anita

Nothing is like her -
All the colors possibly seen -
The nature is green;
Usually it's beauty,
Rarely it's moody;
Everybody loves her

Nothing is like her.
Always like a mother
True love given to us;
Incredibly glamorous.
Reality is a wild creature:
Enough of your torture.

The English pages was coordinated by
Mariana HUDREA
Luminița FAUR
Flavia COSTIN

Interviu

ȘI TU POȚI AVEA O BURSĂ ÎN STRĂINĂTATE

Rodica e prietena mea cea mai dragă. Am cunoscut-o pe când ea își începea ceea ce avea să devină - prin multă și asiduă muncă - o frumoasă carieră didactică. Acum e în Olanda, mai exact la Universitatea din Leiden, unde face un masterat în literatură engleză. Am tras-o puțin de limbă ca să aflu - pentru voi, dragii mei elevi - cum a ajuns tocmai acolo. Mie mi s-a părut mereu că e foarte complicat, că nu e la îndemâna oricui, că elevii trebuie să aibă nu știu ce "știință" specială ca să reușească și, de ce să n-o spun, adesea așteaptă parcă soluțiile de la profesori și părinți. Rodica m-a liniștit imediat: "Elevii așa sunt, așteaptă totul de la profa", iar de la mama și tata, banii; apoi se laudă că au burse. Eu le spun să pună mâna pe tastaturi, că așa cum pretrec sute de ore holbându-se la cine știe ce grozăvii pe youtube sau jucând te miri ce jocuri inutile, la fel de bine pot căuta burse, că nu-i nimic secret! M-aș mira să nu fie ceva pentru ei mai ales acum că am intrat în mirifică Uniune."

1. Cum ți-a venit ideea să faci un masterat în Olanda, când ai la îndemână universități în Baia Mare?

La nivel mondial se vorbește despre o «inflație a diplomelor». Locuri de muncă pentru care era nevoie de o licență într-un anumit domeniu actualmente se ocupă doar având o diplomă de master, iar cele care se ocupau cu o diplomă de master necesită acum un doctorat.

În ultimii 10 ani s-au înmulțit posibilitățile de studiu academic și la noi în oraș. Fiind absolventă a Universității de Nord, Baia Mare, promoția 1997, am un mare respect pentru munca profesorilor din această instituție. Câțiva dintre profesorii mei de la care am învățat extrem de mult sunt actualmente scriitori renumiți, iar alții sunt profesori universitari în SUA.

Studiile de masterat implică o specializare pe un domeniu destul de restrâns, ceea ce face ca oferta să fie destul de variată și în același timp nu întodeauna potrivită pentru ceea ce dorești să studiezi. Când am hotărât că vreau să fac un masterat, am investigat pentru început ofertele universităților băimărene. Bineînțeles că o astfel de alegere implică și factori de natura personală, nu doar academică. Mi-ar fi plăcut să fac studiile acasă. Totuși, negăsind ce mi-am dorit, am mers din aproape în aproape și, comparând ofertele universităților din țară cu cele europene, am optat pentru o universitate europeană. Avantajul este nivelul academic foarte ridicat, posibilitatea de a face cercetare la un nivel recunoscut internațional și satisfacția personală de a te afla în miezul curentelor de gândire contemporane.

2. Care au fost demersurile? E complicat? Cine poate face asta?

Odată ce am găsit ceea ce căutam - și anume să aprofundez studiile asupra literaturii engleze renascentiste (sec. XV-XVII) - și o universitate care promitea un mediu academic potrivit - Universitatea din Leiden, Olanda - am început să mă gândesc la factorii de natură materială. Burse de studiu sunt doar pentru proaspeții absolvenți! Anul 1997 nefiind tocmai proaspăt, a trebuit să caut alte mijloace. Am luat legătura cu un cuplu de prieteni care trăiesc aici și care m-au ajutat în primele săptămâni după ce am ajuns în Olanda. Apoi am căutat de lucru și, îmbinând utilul cu plăcutul, am început studiile.

Pe scurt, demersurile sunt: CE vreau? UNDE se găsește? CUM ajung acolo și CUM mă întrețin, până ajung înapoi la prima întrebare.

Cine poate face asta? :) Dacă eu pot, poate oricine.

3. Cine îți plătește cursurile, cazarea etc. ?

Deși persoanele înclinate spre studiu și cercetare, așa cum suntem noi, sunt adesea bulversate de gândul că mai trebuie să și trăiască din ceva, poate din altceva decât știu ele cel mai bine să facă, acesta este un aspect foarte important și care nu trebuie neglijat. Am știut că va trebui să muncesc, deoarece nu se poate trăi în Europa de Vest cu bani din Europa de Est. Nici în Est nu se poate trăi cu bani din Est, de fapt. De muncă este, trebuie doar să pui mâna să faci. Eu am crescut într-o vreme în care munca era «brățară de aur», așa că sunt plină de metale prețioase în momentul de față! Partea bună a lucrurilor este că poți munci part-time, banii îți ajung să te întreții (cazare, masă, taxe - te poți încadra în 700 de euro dacă te străduiești puțin:) și îți rămâne și timp suficient pentru studiu.

4. Pe o scară de la 1 la 10, cât de greu e să găsești o bursă sau ceva similar?

Aș zice 4. Nu este foarte greu, dar nici nu se întâmplă peste noapte. Dacă îți dorești cu adevărat și știi exact ce vrei, se poate.

5. Transmite-le ceva elevilor mei care visează să ajungă și ei să studieze în străinătate.

În cuvintele acestor guru contemporani care sunt creatorii de reclame, am să vă spun că: "The nice things about dreams is that they are possible."

Mult succes! Rodica Szentes
A consemnat
prof. Rodica MONE
membru în Comisia pentru susținerea elevilor care
doresc să studieze în străinătate

EXPERIENȚA IMIGRAȚIEI ȘI A EMIGRAȚIEI

"IMIGRANȚII - Trecut și prezent. Spre o mai bună integrare" este un proiect de parteneriat multilateral Comenius, finanțat de către Comisia Europeană. Proiectul se derulează de școala noastră în perioada 2008-2010, în cooperare cu școli din alte 5 țări europene:

1. Lycée du Granier, La Ravoire Cedex, Franța-Instituție coordonatoare
2. Liceum Ogólnokształcące, Tarnów, Polonia
3. Istituto Comprensivo Fumane "Lorenzi B" Verona, Italia
4. Georg Büchner-Gymnasium, Seelze, Germania
5. Bursa Polis Koleji / Bursa Police College, Bursa, Turcia

Toate țările implicate au trecut sau trec prin experiența imigrației și a emigrației. În special țările Europei Occidentale s-au confruntat cu un „val” de imigrații în anii de după căderea cortinei de fier. Germania a căutat forță de muncă încă de după cel de-al doilea război mondial și situația se păstrează, în contextul în care cifrele arată că populația Germaniei este în continuă descreștere. În schimb Italia și Franța au cunoscut un excedent de forță de muncă, fapt ce a dus la numeroase mișcări de stradă sau la organizarea unor tabere de barăci unde imigrații care nu-și găseau de lucru trăiau de pe o zi pe alta, din mila organizațiilor non-guvernamentale. Articolele apărute în presă în ultimii ani, puneau țări ca România, Bulgaria, Turcia în topul scandalurilor ce implicau imigrații.

Soluțiile oferite de guverne fie pareau nerealiste, fie creau și mai mari dezbateri privind moralitatea lor (să menționăm doar incidentul „ștampilării” imigraților de origine romă din taberele din Italia). Într-o Europă unită, în care binele cetățeanului (indiferent de origine, etnie, culoare a pielii) se dorește a fi în prim plan, se pune evident întrebarea dacă ne îndreptăm spre o mai bună integrare într-un sens cât mai larg.

Soluția se găsește în toleranță, iar toleranța vine doar din cunoaștere, înțelegere și conștientizare. Oricărui dintre noi îi este frică de ceea ce nu cunoaște, de omul pe care nu-l știe, de cel care este altfel decât noi. Or această teamă izvorăște de neștiință trebuie eliminată prin educație. Generația nouă trebuie educată în spiritul toleranței și al

bunei înțelegeri.

Deși România este cunoscută ca fiind o țară din care oamenii „migreză” în căutarea unor locuri de muncă mai bine plătite, a unui trai de viață mai bun, sau în vederea reîntregirii familiei, în ultimii ani fenomenul imigrației s-a făcut simțit și la noi. Marea majoritate a imigraților în România, potrivit cifrelor oficiale, sunt cetățeni ai Republicii Moldova.

Scopul proiectului nostru este acela de a studia fenomenul, iar prin contactul direct dintre elevi și imigrații dorim să-i conștientizăm pe elevi și să-i facem să înțeleagă mai bine realitatea în care trăim. Doar o persoană informată poate emite judecăți de valoare și poate lupta cu prejudecățile și stereotipurile.

În cadrul acestui proiect au avut loc trei reuniuni: în Franța, România și Germania, reuniunea finală urmând să fie organizată în luna mai în Turcia.

La reuniunea de proiect din Franța au participat elevii Adrian Andreica (XII E) și Marius Anișș (XI C) însoțiți de profesorii Mariana Hudrea (coordonator proiect), Teodor Marton și Ioan Țiplea.

Participanții la reuniunea de proiect din Germania au fost elevii clasei a XII-a E: Florina Fanea, Roxana Șerba, Petruța Boga, Paul Crăciun, însoțiți de profesoarele Mariana Hudrea, Flavia Costin și Simona Dicu.

Reuniunea de proiect din România a fost organizată sub forma unei Conferințe Internaționale: „Globalizarea și integrarea pe piața forței de muncă”, la care au participat 115 elevi și cadre didactice din Estonia, Franța, Germania, Italia, Polonia, România, Turcia și Ungaria. Conferința s-a finalizat cu un volum care este publicat pe site-ul proiectului: <http://immigrants-past-and-present.eu>

Impresii despre cele trei reuniuni de proiect și eseuri tematice realizate de elevi în cadrul proiectului se găsesc pe blogul proiectului la adresa: <http://immigrants-past-and-present.blogspot.com>

În proiect sunt implicați peste 200 elevi și 10 cadre didactice din Colegiul Eminescu, iar tematica imigrației este dezvoltată mai ales în cadrul orelor de istorie, geografie, engleză, cultură și civilizație.

Filmele realizate de elevi, articolele din volumul conferinței și de pe site-ul și blogul proiectului, dezbaterile, interviurile luate imigraților, întâlnirile cu colegi din alte țări, contribuie în mod evident la dezvoltarea celor 8 competențe cheie menite să-i ajute pe elevi să-și dezvolte personalitatea în vederea integrării cu succes în viață.

Entuziasmul cu care elevii participă la toate activitățile arată valoarea educativă complexă a acestor proiecte europene.

Prof. Mariana HUDREA
Prof. Flavia COSTIN

Reportage

Reunion in Germany

I woke up in the morning and the sun became to shine. I opened the windows and had some fresh air not knowing at that moment that the sun would join us on our way to Germany, with its brilliant highlights and joyful rise.

I had already prepared my luggage the day before and I also prepared some warm clothes to wear on the trip. I had cleaned my room the day before, put my books in order, dusted my furniture and made my bed, covered it with my white blanket. I knew I'll miss my room, my world, my small paradise.

On the bus to Cluj I had a lot of good feelings about this trip. I was nervous and enthusiastic. We arrived at a hotel in the middle of the night. It was prepared to offer us all of its comfort. I had a nice sleep in a big bed and, before falling asleep I was thinking about the program, trying to imagine it, discover it in my mind.

We almost missed the plane to Dortmund. I had never flown before. I remember how cold and sleepy I was. While we were checked at the airport, I was thinking: why if I can't pass because I have something which is not allowed in my handbag, what if...

We started the program of the project on Wednesday and the Germans really impressed us with a concert presented by the school band. We had prepared for the "Presentation Day" a film on Baia Mare and three interviews that managed to capture the attention of the participants. Other groups had good presentations too, with nice introduction that presented their hard work of studying the immigration problem, so as the first day of the program really made me be enthusiastic about the next ones.

The next day we participated in a couple of English classes and I noticed how active the students were, thirsty to

catch all points of the lesson, doing brainstorming and team working. Also, almost all classes had a video projector, so as the teachers could do more interesting lessons and easy to remember. I didn't like the fact that their classes lasted 90 minutes, I think it is pretty hard to concentrate all this time, without a break, every day. But, I guess you can get used with almost everything.

We visited an amazing particular museum of Immigration on the last day, which was not far from Hamburg. There were a lot of mannequins made of wood which were typically dressed for those times and for the zone they came from. Every mannequin had near to it some kind of phone where one could listen to their story in English or German. It really impressed me the story of a 12 years old boy who had to leave Germany for America and in that registration he manifested his feelings about this fact, how sorry he felt that he had to leave his friends. There were also a lot of maps, writings, travel diaries and paintings, drawings. It is there a section of the museum where you can go to the board of the boat "Imperator", a boat lighted with faith and fear of all those immigrants leaving.

We had to leave early because we had to catch the train Hannover Dortmund. We caught it even if we were nervous about it, because when we had to take the first train the fact that the lines of trains changed, wasn't mentioned in English and we were not able to understand German. At least, we slept at a hotel in Dortmund, not far from the airport (lucky for us) and prepared for our trip back to sweet Romania.

On the plane I was very thirsty and I was just happy for a moment because I found on my purse 2 lost euros so as I could buy a tea. But, unfortunately, while waiting the steward, I lost my precious coins somewhere under my seat so, for almost half an hour I was preoccupied to find a way to get my euros back. It wasn't enough space so I just kept on trying and disturbing the others. When we arrived in Cluj-Napoca the lady who sat behind me found my two euros. So I just put it in my purse back and returned home with some money so as my mother could notice that I can save money when I want to.

It was an important experience for me because it offered me a new perspective and I'm happy that I could spend almost a week in such a beautiful city, for which I will always keep my best thoughts and I'm looking forward to visiting Germany again.

Roxana ȘERBA 12 E

Pagini pentru anglofoni

On Women's Rights

As far as human rights are concerned, although more and more laws regarding women are introduced in the constitution or other legal documents, there is still the grim reality in which women are discriminated against every day here and world wide.

Discrimination is caused mostly by limiting women's rights, such as the right to live and enjoy corporal integrity, leading to criticism from feminists who believe that human rights documents are conceived in favor of men and apply to their condition, only.

There are four major problems that women are faced with today.

First of all there is the difference made between the public field of activity and the private one. Most of the time, women belonging to the private one, where violence is most likely to appear, the state cannot and will not interfere on grounds that it is beyond its legal realm.

Secondly, there is the protection provided by law against the direct interference of the state into the individual's private life. This central element of the Human Rights philosophy seems to be inapplicable in this case of abuse due to the fact women's rights are not infringed upon by the state, but by definite individuals who feel confident that they won't be punished by the authorities simply because the state cannot handle aspects of the domestic life of the individuals.

Another situation which cannot be overlooked seems to be that there are no illustrations or particular examples of how women's specific rights can be broken although acts of violence

against human rights that are mostly specific to women, physical and psychological acts of violence (such as rape or sexual torture within such a legal bondage as marriage is) do happen frequently, but are not mentioned in legal documents.

Last, but not least, another major factor of discontent for feminists and women's rights supporters are old traditions, such as those in Muslim countries, which encourage a general outlook of disregard of women's rights. The "equality" between women and men, as understood by western countries, is rejected on grounds of customs and traditions characteristic to Muslim outlook and life values. In this situation, an international request to these states to put an end to such traditions is generally faced with public resistance so that countries like Afghanistan or Algeria seem rightful in their claims that use tradition as an excuse to break human rights.

The situations presented above are the main reasons for which, until the 90's, the state did not acknowledge as certain the violations of women's rights as presented before. Moreover, none of the influent organizations having as an aim the protection of human rights has dedicated enough attention to women, being more concerned about human civil and political rights.

As a result, many of the feminists have been trying lately to draw attention to the dramatic situation of many women today, requesting less tolerance from the state authorities towards male abusers, and also a genuine equality between men and women

and an equal and fair attention to social and economic rights, in comparison with civil and political rights, the former being more important for women than the latter.

Considering that human rights should refer to the preservation of one's dignity and integrity, once they are strengthened, no one will be able to abuse of the life and body of women and only then will we be able to speak of a complete and fair system of laws.

translated and adapted by
Cristina GYORY 12 F

He is my friend

By Kovacs Anita

He holds me tight,
He kisses me goodnight,
He knows when I'm sad,
Not scared when I'm mad.

He's sweet at heart,
He's also smart,
He knows if I cried,
And knows when I lied.

Does not make me cry,
He can make me fly,
He's one of a kind,
And hard to find.

He is so strong,
He's never wrong,
He gives me advice;
It's awesome and nice.

Interviu cu dl. Dr. Teodor Ardelean, directorul Bibliotecii Județene "Petre Dulfu" din Baia Mare

Patria emigrantilor rămâne limba română

1. **Domnule director, conduceți o instituție de cultură de mare audiență în județ, în țară și chiar mai departe. Presa a numit Biblioteca Județeană „Petre Dulfu” o „catedrală a cărții”. Prezența-ne în câteva cuvinte instituția pe care o conduceți.**

Biblioteca Județeană „Petre Dulfu” și-a câștigat în ultimii ani un binemeritat loc de onoare în „cetate”. Acest lucru se datorează eforturilor depuse de către colegii bibliotecari, care, cu spirit vocațional și cu toată dedicația de care sunt capabili, au slujit această „catedrală a cărții”. Îmi place mult să cred și să afirm, că „biblioteca este a treia casă”. Într-o tălmăcire simplă, ar fi vorba despre faptul că, dacă „prima casă” este cea în care locuiești, iar a doua este cea în care muncești sau înveți, atunci parte din timpul rămas se constituie prin prezența într-o sală de lectură a bibliotecii sau prin citirea unei cărți împrumutate de la bibliotecă. Am norocul să spun că pentru mine biblioteca este a doua casă. Nu oricine este fericit să beneficieze de un astfel de privilegiu. De aceea am reușit să re poziționez această mică „citadellă” față de celelalte instituții de cultură, cu care trebuie să ne aflăm într-un constructiv concurs loial. Comunitatea este cea care are de câștigat din această concurență, iar noi, slujitorii fideli și conștiințioși ai bibliotecii, să avem parte de o astfel de răsplătă morală: locul frunțas pe care îl deținem în urbe.

Suntem, așadar, cea mai solicitată instituție de cultură, cu program de luni până vineri de la 9 la 19; dispunem de un fond valoros, peste 580 000 de unități biblioteconomice (cărți, publicații seriale, cărți sonore, documente audio video etc), colecții de natură enciclopedică. Accesul la colecții este gratuit, iar oferta de servicii este diversificată pentru a acoperi o gamă completă de cerințe.

2. **Generația tânără, pasionată tot mai mult de lumea virtuală, vă trece pragul? Mă refer la elevii din municipiu. Cu ce cuvinte ne-ați îndemna să vă fim cititori?**

În drumul spre o bibliotecă a viitorului, care să răspundă eficient nevoilor utilizatorilor, Biblioteca Județeană „Petre Dulfu” oferă publicului o gamă variată de servicii.

Nevoile de lectură și informare nu pot fi acoperite doar de tipărituri, în contextul în care informația se actualizează într-un ritm foarte alert. Completarea informațiilor oferite de cărți și reviste este asigurată de accesul la rețeaua de calculatoare conectate la Internet pe cele 55 de stații de lucru puse la dispoziția utilizatorilor în bibliotecă. Secretul profesiei de bibliotecar constă în a discerne între toate aceste surse de informare, în a-ți pune în valoare cunoștințele, în a dobândi deprinderi de formator și consilier, în managementul informației pentru ca serviciile oferite utilizatorilor să fie cât mai eficiente și accesibile. Biblioteca

este un spațiu modern, cu o ofertă de servicii pe măsura nevoilor utilizatorului contemporan, care este din ce în ce mai grăbit și mai punctual în cerințe.

3. **Este cunoscut faptul că aveți filiale în comunitățile românești din Spania. Ați înființat biblioteci în Basarabia. Cum v-au primit românii din diaspora?**

Da, așa este. Avem filiale ale bibliotecii noastre în Ungaria, Ucraina, Republica Moldova și Spania, urmând să deschidem, anul acesta, o filială în Glasgow. Există o „foame” după lectura în limba română peste tot în diaspora. Românii, când emigrează, își iau cu ei strictul necesar și, de cele mai multe ori, în acele momente, cărțile nu sunt o

prioritate. Apoi pleacă, se acomodează cu noua viață după care li se face dor de românește și de lectura în limba română. Patria emigrantilor rămâne limba română. Dorul de țară îi sfășie, mai ales în primii ani. De aceea, am fost întotdeauna foarte bine primiți peste tot pe unde am mers și invitați să revenim. Mă refer la întâlnirile pe care le-am avut cu românii din diaspora, în general, și cu diferite ocazii, nu numai la comunitățile de români, din țările unde am deschis filiale ale bibliotecii noastre. Am fost primiți cu căldură de comunitatea mare de români din Spania, asemenea în Ungaria, Ucraina, vara trecută de românii din Viena, care ne-au invitat la poarta maramureșană din parcul Laerwald din centrul Vienei. În Basarabia, am fost primiți cu reticență de oficialitățile de la Chișinău, din cauza regimului (până anul trecut când guvernarea de la Chișinău și-a schimbat orientarea spre valorile europene), dar am fost primiți cu brațele deschise de către bibliotecari. Românii de acolo trebuie să-și regăsească rădăcinile românești, după zeci de ani de rusificare. Când am mers la Chișinău, prin 1990-1991, cu primele transporturi de cărți, nu existau cărți în limba română în bibliotecile lor. Copiii erau nevoiți să învețe limba română ca pe o limbă străină. Și acum, după 20 de ani, avem cu bibliotecile din Chișinău relații profesionale foarte bune.

4. **O scurtă întoarcere în timp. Știu că ați predat la Colegiul nostru. Ce amintiri aveți din acea perioadă? Cum erau elevii de atunci?**

Am predat, timp de doi ani, filosofie la Colegiul dumneavoastră, prin anii '70. Am avut elevi foarte buni, mulți olimpici. Azi aceștia îmi sunt foarte apropiați și sunt bucuroși de felul în care s-au realizat. Deși am predat atât de puțin, cred că le-ar fi greu altora să se compare cu mine, deoarece mulți absolvenți din oraș și județ de calibrul intelectual și de prestigiu public mă salută cu „domn profesor”!

Ioana Grațiana DĂNILĂ XB

Teatru

Eminescieni premiați la Antic Fest

Studiul limbilor clasice poate reprezenta o speranță pentru tinerii zilelor noastre, implicit pentru din elevii Colegiului Național "Mihai Eminescu" din Baia Mare. Inițiativa profesorului de limba latină, Lucian Voinea, s-a dovedit a fi productivă în asociere cu ideile ingenioase ale profesoarei de limba română Daniela Căprar.

Alături de elevii participanți, clasele a IX-a și a X-a, cei doi profesori au reușit performanța de a se situa pe primul loc pe scena liceului "Cervantes" din București în cadrul festivalului "Antic Fest", festival de teatru antic.

Nu vom uita emoțiile trăite, ultime sfaturi, murmurul nerăbdător al sălii. Intrând în sala de spectacol, într-o ciudată eliberare de adrenalină, s-au putut auzi voci sincronizate strigând "Troia!", "Troia!", iar fiecare membru al trupei a știut să-și ia poziția dinainte stabilită. Piesa noastră începe cu o mișcare scenică dinamică, iar când liniștea din sală se accentuează, se pot auzi doar vocile micilor actori.

Ținutele vestimentare sunt cuceritoare. Atrag atenția din prima, amintind de vremuri demult apuse... Publicul a fost fascinat de minunata poveste pe care actorii au pregătit-o, **Troienele** lui Euripide, "poetul tragic prin excelență", cum l-a numit Aristotel. El a fost și primul autor dramatic preocupat de prezentarea psihologiei feminine în variate nuanțe și ipostaze.

Sunetele de fundal s-au armonizat nemaipomenit de bine cu atmosfera de pe scenă. Actorii s-au mișcat natural, fără ezitări, jocul scenic a fost foarte bine regizat, iar coloana sonoră, îi dă piesei un aer antic, misterios, chiar ocult.

Despre personaje i-am lăsat pe actori să vorbească. "M-a impresionat suferința prin care trece Hecuba. Au

o mare încărcătură emoțională piesele cu rol principal feminin și tragedie puternică. Cel mai mult m-au atras trăirile." (Angelica Opoliciuc) "A trebuit să fac un pic pe rănită - orice femeie are orgoliul ei - nici nu văd un alt personaj în afară de Elena care mi s-ar fi potrivit." (Bianca Patricia Mihali) "Cassandra mi-a plăcut pentru că mă identificam cu personajul. Are viziuni premonitoare, dar niciodată nu e înțeleasă." (Oana Giurgiu)

premonitoare, dar niciodată nu e înțeleasă." (Oana Giurgiu)

Nu ne rămâne decât să sperăm că astfel de acțiuni nu-și vor găsi aici finalitatea, ci vor continua să îmbogățească atât valoarea culturală a orașului cât și prestigiul Colegiului nostru.

Oana GIURGIU XC
Georgian NAN XC

Sriitor pentru o zi

Ediția a doua a concursului național de creație literară „Scriitor pentru o zi” s-a desfășurat la Liceul Regele Ferdinand din Sighetu Marmăției.

Tematica a constat în continuarea unui fragment de roman, în stil propriu.

Premiile obținute de către elevii din Colegiul nostru au fost următoarele:

- Szabo Andreea XII C (clasa profesor Mărioara Donca) locul I;
- Cin Paula Iuliana XII C (clasa profesor Mărioara Donca) locul II;
- Temle Andreea-Mihaela XII C (clasa profesor Mărioara Donca) Mențiune;
- Lupu Amalia XI C (clasa prof. Mirela Ardelean) Mențiune.

DRAMATIS PERSONAE une expérience pas comme les autres

Etre dans la troupe de théâtre du lycée est vraiment une expérience inoubliable et fantastique parce que nous avons la chance de lier des amitiés très profondes avec des adolescents en dehors du pays. Cela nous permet aussi d'entrer dans le fascinant monde du théâtre, ce qui nous laisse l'occasion de nous connaître nous-mêmes un peu plus mais aussi nos camarades de scène.

Jouer dans la troupe nous permet aussi en fait, surtout ! - de progresser en langue française, de faire parler le français à travers le théâtre. C'est d'ailleurs le but et l'idée qui ont fait naître ce projet, il ya déjà 16 ans.

Le travail en équipe, sous la coordination de notre cher professeur Nic Weisz, ont eu comme résultat le fil des années des spectacles appréciés chez nous comme à l'étranger.

A travers les festivals auxquels Dramatis Personae a participé nous, les élèves-acteurs, nous avons ramassé des souvenirs que nous n'oublierons jamais.

Dramatis Personae: Bianca Mihali, Angelica Opoliciuc, Răzvan Marton, Alexandru Dima, Liviu Bora

J'ai lu

La typologie de l'avare dans la littérature du monde

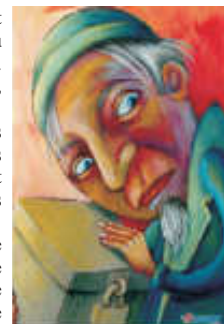
L'avarice a constitué un sujet généreux pour les grands écrivains du monde et des époques. Dérivé de lat. *avaritia, -ae*, ce mot signifie égoïsme, cupidité, désir d'enrichissement.

L'avare fait partie des typologies générales humaines, qui sont définies depuis la littérature de l'Antiquité et enrichies le fil du temps par les auteurs classiques.

Ce sujet commence avec la littérature antique, l'œuvre AULU-LARIA de PLAUT met en évidence le type de l'avare. Euclio, un vieil avare est le protagoniste de ce livre, le plus authentique et le plus complexe des caractères. De la formation de ce caractère, se sont inspirés plusieurs auteurs de la littérature universelle. On parle de «L'avare» de Molière, d'«Eugénie Grandet» d'Honore de Balzac, «Les méchants de Venise» de W. Shakespeare, «Hagi Tudose» de Barbu Ștefănescu Delavrancea, «L'énigme d'Otilia» de G. Călinescu, etc.

«L'Avare» de Molière est une œuvre dramatique où l'auteur surprend un péché destructeur, c'est-à-dire l'avarice, l'amour ardent pour l'argent. Le texte présente deux familles: les Harpagon et la famille du comte Anselme.

Le type de l'avare absolu est représenté par Harpagon qui a une vie typique pour ce genre de personnage: il persécute ses enfants et ses serviteurs pour n'importe quoi

et il est au neuvième ciel pour chaque centime gagné même (sinon surtout!) par des moyens «clandestins».

«Eugénie Grandet» est un des romans les plus connus de Balzac. Ce roman, publié en 1833, illustre la vie d'une famille typiquement française. L'action se passe à Saumur, dans la maison de la famille Grandet.

Le trait dominant de Hagi Tudose, le protagoniste de l'œuvre ayant le même nom, est sa passion envers l'argent, qui le déshumanise. Ce caractère est présenté en évolution, depuis l'enfance du personnage vers sa vieillesse; le désir de gagner

beaucoup d'argent se transforme dans un égoïsme destructeur, maladif.

L'avarice du vieux Costache est pimentée du sentiment paternel, manifesté envers Otilia, mais ce sentiment est anéanti par la peur de perdre l'argent gagné.

Cette œuvre vient compléter la typologie de l'avare.

Avec ce genre d'œuvres, nous pouvons nous faire une opinion complexe sur la typologie de l'avare et nous pouvons nous familiariser avec beaucoup de caractères et avec leur mentalité. Surtout parce qu'il y a parmi nous des Harpagon, des Tudose, des Costache...

Maria JELER XIIeC

Les pages françaises coordonnées
par prof. Rodica MONE

Pagini pentru francofoni

Il est minuit à Tokyo Il est cinq heures au Mali Quelle heure est-il au paradis?

Voilà ce qu'un fragment de la chanson de Manu Chao dit.

J'ai plusieurs fois écouté cette belle mélodie et finalement j'ai saisi le message des paroles. Maintenant, je me demande s'il existe vraiment le paradis. Et s'il existe, il est vraiment comme celui que les vers de la chansons décrivent?... Il y a pour de vrai de très beaux endroits où il fait toujours beau et où tout le monde est heureux?... Je n'en sais rien... Même plus, je ne peux pas imaginer le paradis...

Je crois que nous, les gens, nous ne pouvons pas percevoir avec notre pensée limitée le paradis, parce que chaque fois qu'on essaie de le faire, on rapporte le paradis à nos besoins immédiats, les besoins d'un monde matériel contrôlé par l'argent, l'illusion et les images toutes faites.

Je voudrais croire, par contre, que le paradis est un endroit très spécial que je n'ai même pas le droit de décrire afin de ne pas gâter sa splendeur.

Je préfère vivre dans ce mystère sans le toucher, sans le décrypter, parce que la tentative de « résoudre » un mystère échoue toujours et il vaut mieux l'accepter tel quel.

« Eu nu strivesc corola de minuni a lumii »... ah, oui!

Ancuța ȘUȘCA XIIe C

Le Festival International des Très Courts

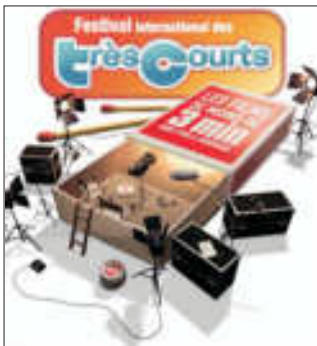
Le Festival des Très Courts est un festival international de courts-métrages créé en 1999 et se tenant chaque année dans plusieurs dizaines de villes simultanément.

Ce festival entend promouvoir la promotion des films au format Très Court (3 minutes maximum, hors titre et générique). Les productions proviennent du monde entier, réalisées avec ou sans budget. Le festival des Très Courts, c'est une cinquantaine de films en sélection internationale, projetés en une seule séance d'un peu plus de deux heures. C'est aussi une compétition, avec trois prix décernés par le Jury, et bien sûr le prix du public.

C'est encore des projections organisées simultanément dans près d'une cinquantaine de villes en France mais aussi tout autour du monde.

Cette Sélection Internationale est diffusée en simultané dans toutes les villes participantes. La dixième édition s'est tenue du 2 au 4 mai 2008, dans 70 villes réparties sur 15 pays.

Le Festival des Très Courts est devenu l'événement de référence de ce format d'expression (Très Court), apprécié du grand public.

Chaque année, environ 50 très courts-métrages sont sélectionnés, parmi plus de 1000 visionnés en provenance de tous les continents. Ensuite ces films sont soumis à un jury chargé de délivrer trois récompenses: le Grand Prix, le prix de l'animation 2D/3D et le prix de l'originalité. Un quatrième, le prix du public, est décerné sur internet par le public.

Certaines villes organisent aussi des sélections régionales dans le cadre des programmations Around the Très Courts, autour de la Sélection Internationale. Les programmes Around the Très Courts regroupent un grand nombre de sélections hors compétition, diffusées dans les villes qui souhaitent organiser, autour de la sélection internationale en compétition, des projections de productions réalisées localement. Un label qui s'invite sur vos écrans pour donner un coup de projecteur sur tous les talents près de chez vous.

Le festival des film de moins 3 minutes existe pour découvrir le meilleur et surtout le plus court des nouvelles tendances audiovisuelles en provenance des quatre coins du monde.

Ancu ȘUȘCA XIIe C

Chestiunea Eminescu

În cinstea celui mai de seamă reprezentant al literaturii române, Colegiul Național „Mihai Eminescu” a comemorat, pe data de 14 ianuarie, cu anticipație, 160 de ani de la nașterea scriitorului al cărui nume îl poartă cu demnitate.

Eminescienii au marcat acest moment și într-un mod competitiv, participând la cea de-a doua ediție a concursului „Chestiunea Eminescu”. De organizarea acestuia s-au ocupat profesoarele Cădea Monica, Ioana Petreuş și Fonai Ramona, dânsese fiind și membrele juriului competiției desfășurate în Centrul de Documentare și Informare al liceului.

Concursul a început la ora 12:00 cu un discurs ținut de doamna profesoară Cădea Monica prin care a prezentat regulamentul, a urât participanților succes și a dat startul.

Participanții au fost organizați în patru grupe. **Interogatori:** Sopco Ștefana, Câmpean Horia, Dragoș Ionuț (XIF), Danciu Alexandra (XIG), au formulat întrebări (20 în total) din trei domenii diferite: viața, publicistica și opera literară a lui Mihai Eminescu, pe care le-au adresat celorlalte trei grupe: **Grupa I** alcătuită din Sitar Marian-XI F, Pop Cristina I X D, Buciuman David - X D, Bene Mădălina-IX D; **Grupa a II-a:** Cotețiu Gabriel - X B, Sarca Ioan-XI F, Bora Liviu - IX D, Filip Crina - IX D și **Grupa a III-a:** Mureșan Diana - IX G, Lang Bianca - X C, Dănilă Grațielă -X B, Chira Melania IX G.

Este bine de știut că publicul nu a avut simplul rol de spectator, pe parcursul activității oferindu-se voluntari care au ajutat grupele să răspundă la întrebările mai dificile (lucru permis de regulament).

Câștigătorii concursului au fost cei din Grupa a III-a (care au dominat în mare parte cu răspunsuri detaliate și

pertinente), urmați de Grupa a II-a, ultimul loc fiind ocupat de Grupa I. Cu siguranță toți au câștigat ceva, mai ales informații noi despre Mihai Eminescu, poetul nostru național.

După mai bine de o oră de efort intelectual, toți participanții au fost recompensați de doamnelor profesoare cu diplome, dulciuri și, probabil, cu câte un 10 la română.

Concursul s-a dovedit a fi o activitate care a făcut ziua mai interesantă și, cu siguranță, concurenții nu regretă participarea. Așteptăm cu nerăbdare ediția de anul viitor, mai receptivi și mai pregătiți!

Rebeca GEIGER XI F
Alexandru SAS XI F

Botoșani, 10 Sept. [1]879
Dulcea mea amică,

[...] *Sunt incapabil de-a gândi la ceva, incapabil de-a lucra și miș și miș de idei cari de cari mai curioase și mai nerealizabile îmi străbat capul întunecându-mi hotărârea. Un lucru știu și voi hotărâți: să fii a mea și pentru todeauna. Nici nu îmi pot închipi altă viață decât în apropierea ta și numai sub condiția aceasta voi în genere să trăiesc. Altfel la ce-aș mai târâi o existență de care mi-a fost silă, de la care n-am avut nimic decât dureri și în cazul cel mai bun urât. Știu că-ți scriu lucruri fără de nici o legătură și c-aș vrea mai bine să te țin de mână decât să-ți scriu și... Dar tu știi toate, ce să-ți mai spun ceea ce știm demult amândoi, ceea ce spus și respus între noi are cu toate acestea todeauna un farmec renăscând. De mi, de mi de ori!*

Te rog mult nu mă uita,
Mihai

București, 31 Oct. [1]879
Dulcea mea Veronică,

[...] *Veronică dragă, au n-am fost noi prea fericiți într-o lume, în care fericirea nu poate exista? Este în lumea asta destul loc pentru atâtea iubire câtă o avem? Nu este amoul nostru o anomalie în ordinea lucrurilor lumii, o anomalie pentru care câtă să fim pedepsiți? Se potrivește amorul și suferințele noastre cu o lume în care invidia, răutatea domnesc peste tot și pururea?*

[...] *Iubeste-mă și iartă-mi păcatele, căci tu ești Dumnezeu la care mă închin.*

De-acuma-ți voi scrie mai des, deși sărmanele foi scrise sunt departe de-a plăti o singură îmbrățișare de-a ta dulcea mea copilă. Am sărutat cel puțin această foaie care va intra în mâinile tale cele mici, de la cari[-] și așteaptă toată fericirea

al tău Eminescu

Eminescu - prima iubire

Cel ce avea chipul unui „înger frumos, pe fruntea căruia era scris semnul Dumnezeirii”, cel ce a visat „visul vieții cel cămeric”, când viața îi părea „un basm pustiu”, cel care, prin menirea de geniu, n-a fost fericit și n-a putut „face fericit pe cineva”, la vârsta adolescenței a fost îndrăgostit de Casandra Elena Alupului din Ipotești.

Casandra Elena a fost prima iubire a lui Mihai Eminescu și i-a influențat mare parte din viața și opera sa. În perioada studiilor vieneze ale poetului tânăra de 19 ani a murit. Moartea fulgerătoare a acesteia l-a marcat profund pe Mihai Eminescu, poetul neputând să uite serile în care el și copila cu părul de aur se plimbau prin codru, pe sub teii înfloriți, până la lacul fermecat „încărcat cu flori de nufăr”. Casandra Elena era foarte frumoasă, precum floarea albă de cireș, atât de naturală și atât de pură.

Imaginea angelică a Casandrei, precum și durerea pierderii definitive a primei iubiri este descrisă în poeziile sale. Câtă tristețe stă la baza acestor creații minunate și cât a suferit poetul nepereche se știe. Din această suferință s-au născut atâtea poezii dragi nouă.

Lacul, Dorința, Floare albastră și Mortua est sunt doar câteva dintre poeziile dedicate acestei ființe minunate care s-a stins prea devreme. Poetul a păstrat-o mereu în sufletul lui. Doar poezia mai reușea să-i aline durerea cauzată de pierderea ființei iubite. Dacă Eminescu i-a scris iubitei sale din Viena, nu știm. Cert este că a purtat corespondență cu frumoasa poetă Veronica Micle căreia, pe lângă poezii, i-a scris și câteva sute de scrisori. Aproape 200 dintre ele s-au păstrat și sunt publicate. Iubirea celor doi a fost de-a lungul timpului subiect de romane și biografii romanțate.

Eminescu a armonizat ritmurile naturii cu ritmurile inimii sale care a încetat și ea să bată prea devreme. Încă de la vârsta adolescenței, poetul și-a propus să ridice un „palat poeziei și altul dramei” ce avea ca scenă istoria poporului nostru și a reușit să ridice un templu în literatura română și în literatura universală.

Andreea CIOLTE X B

Sonet

*Sunt ani la mijloc și încă mulți vor trece
Din ceasul sfânt în care ne-nălțăm,
Dar tot mereu gândesc cum ne iubirăm,
Minune cu ochi mari și mână rece.*

*O, vino iar! Cuvinte dulci inspiră-mi,
Privirea ta asupra mea se plece,
Sub raza ei mă lasă a petrece
Și cânturi nouă smulge tu din liră-mi.*

*Tu nici nu știi a ta apropiere
Cum inima-mi de-adânc o liniștește,
Cu răsărirea steii în tăcere;*

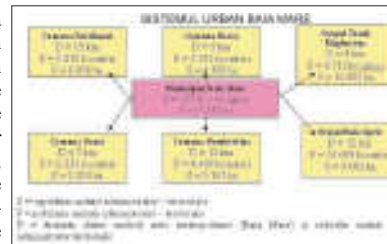
*Iar când te văd zâmbind copilărește,
Se stinge-atunci o viață de durere,
Privirea-mi arde, sufletul îmi crește.*

Mihai EMINESCU
1879, 1 oct.

Aria metropolitană a municipiului Baia Mare un model de dezvoltare teritorială

Baia Mare este reședința județului Maramureș fiind în același timp și un centru urban important în Regiunea de Nord-Vest. După gradul de concentrare al activităților economice și importanța lor, Baia Mare se situează pe poziția a III-a în zona de nord-vest a României și face parte dintre centrele administrative ce preiau și funcții inter-județene, fiind cuprins în sistemul transilvan - policentric staționar.

Aria metropolitană este zona constituită prin asocierea pe bază de parteneriat voluntar între localitățile urbane și rurale, între care s-au dezvoltat relații de colaborare pe multiple planuri. Trăsătura comună majoră a orașelor-metropole este voința de a-și valorifica potențialul și de a se afirma ca entități valoroase în contextul european și global, având ca obiective dezvoltarea durabilă, competitivitatea echilibrată, coeziunea socială, renovarea urbană și îmbunătățirea guvernării. Regiunile și zonele

metropolitane își pun în valoare avantajele comparative în cadrul rețelor în care funcționează; dar, procesele pe care le inițiază abordarea metropolitană a dezvoltării necesită pregătirea și gestionarea pe termen lung a resurselor umane, materiale, financiare, instituționale, a piețelor de desfacere etc.

Constituirea sistemului urban ar avea efecte benefice în special asupra dezvoltării economice a localităților componente, deoarece cele mai multe investiții majore din zonă, au fost atrase de către municipiul Baia Mare, iar prin înființarea acestui sistem s-ar putea echilibra repartizarea investitorilor prin crearea unui mediu investițional prielnic pe tot cuprinsul acestuia.

Cu toate că procesul de constituire a parteneriatului metropolitan este foarte complex și presupune timp, efort și resurse, beneficiile pentru zona metropolitană pot fi imense.

Gabriela NICOLAE X C

termen pentru a distinge așa-numita „lumea ideilor”. Astăzi, termenul este folosit pentru a defini aglomerările urbane.

Relația metropolă - megalopolis

Prin expansiune teritorială treptată, din mai multe metropole (numite și poli de creștere), împreună cu numeroase centre urbane de dimensiuni mai mici s-au format megalopolisurile.

Unul din cele mai impresionante megalopolisuri de pe Terra este Rio de Janeiro-Sao Paulo-Belo Horizonte din statul Brazilia (America Latină). Megalopolisul brazilian înglobează și alte orașe mari (Sorocaba, Jundiá, Jacareí, São José dos Campos, Taubaté, Volta Redonda, Juiz de Fora, Barbacena, Conselheiro Lafaiete, Divinópolis, Campos dos Goytacazes), având o populație de 49 000 000 locuitori.

Din acest megalopolis se distinge Rio de Janeiro, care nu este doar unul din porturile principale ci are multe alte funcții și semnificații.

Rio de Janeiro este numele atât al statului cât și al orașului din sud-estul Braziliei. Denumirea orașului semnifică, în limba portugheză, „Râul de Ianuarie”, câștigându-și faima atât prin renumitele plaje Copacabana și Ipanema, prin imensa statuie a lui Iisus Hristos (denumită Cristo Redentor), cât și prin marele carnaval anual.

Cea mai spectaculoasă petrecere din lume, numită

„Carnavalul de la Rio”, joacă un rol important în viața brazilienilor, așa cum fotbalul este de o importanță deosebită pentru europeni.

În concluzie, megalopolisul constituie stadiul de gigantism al conurbațiilor, un teritoriu organizat într-o imensă conurbație policentrică. Caracteristica actuală a urbanizării o constituie fenomenul de concentrare a populației în orașe mari și foarte mari. Astăzi peste 40% din populația urbană a globului trăiește în orașe milionare, numărul acestora ridicându-se la 155.

Ana Maria MARIAN X C

Elemente de Geografie Culturală

CREDINȚE ȘI RELIGII(I)

Geografia s-a născut pentru a descrie Terra și a-i sublinia diversitatea (Claval, 2003). Este una dintre cele mai vechi științe apărută din necesitatea omului de a cunoaște mediul în care trăia. Încă din primele stadii ale civilizației omenești, omul acumulează cunoștințe geografice pe care le amplifică și le diversifică ulterior. Evoluția geografiei, ca știință de sine stătătoare, ca domeniu consacrat al cunoașterii, își are începuturile în antichitate (*Hipocrate* 460-356 î.Hr., *Aristotel* -sec. IV î.Hr. care schițează în *Meteorologia* primele capitole ale geografiei fizice generale, cu date ce fac referire la zona Mării Mediteranene; *Eratostene* 275-195 î.Hr. care utilizează pentru prima dată termenul de geografie).

Pentru Sauer, *cultura reprezintă ansamblul de utilaje și artefacte care îi permit omului să acționeze asupra lumii exterioare și este compusă din comunități care demonstrează modul în care societățile au modificat mediul natural făcându-l mai puțin ostil și mai productiv*. El arată de asemenea faptul că, atunci când aceste transformări nu sunt coordonate cu prudență, perturbă echilibrul natural conducând la catastrofe ecologice.

Problematika Geografiei culturale este vastă. Ea ar putea răspunde la întrebări de genul:

De ce o populație s-a stabilit într-un anumit loc și nu în altul?

De ce unele societăți/populații au dispărut?

De ce anumite populații au o anumită tipologie de credințe, obiceiuri, tradiții, trăiri? etc. Condamnată în mod aparent la declin prin uniformizarea tehnică, ea își poate regăsi dinamismul studiind și analizând modalitățile de reprezentare a diferitelor culturi și a identităților teritoriale legate de acestea.

Uriașii urbanismului Terrei

Metropolele și megalopolisurile reprezintă cele mai interesante și mai spectaculoase forme de organizare teritorială. Acestea se compun din mai multe orașe interconectate, care au permanente relații și proiecte în comun. Poate scurta analiză pe care o propunem va reprezenta un punct de pornire înspre cunoașterea tendințelor în expansiunea teritorială.

Metropola este formă de organizare urbană, având peste 2 milioane locuitori, iar împreună cu localitățile satelit formează o arie metropolitană. La nivel mondial există peste 370 de arii metropolitane cu peste 1 milion locuitori. Metropola reprezintă poziția orașe milionare, puternic extinse în teritoriu. Aceasta îndeplinește rolul de capitală atât la nivel regional cât și național, fiind de o importanță deosebită din punct de vedere economic, politic și cultural, fiind în general un centru al comunicațiilor internaționale.

Șamanismul este, fără doar și poate, "religia" primitivilor. El a fost prezent în stepele asiatice, în China și Japonia, dar și în cele două Americi a pieile roșii. A fost un sistem de credințe simplu care s-a mulat pe sufletul individului de pretutindeni. Un soi de credință universală. S-a născut din nesiguranța care caracteriza spațiile întinse și mediul deschis, s-a născut din nevoia de a visa, de a fi mai mult, de a înțelege natura și Divinitatea (care coincidea de multe ori). O filozofie a nostalgiei originilor, a vremii visării, a căutării primordialului, a dedicării vieții sacralului, a trairului în concordanță cu legile naturii și ale firii. Un comportament etic nemaivăzut la niște... barbari. Ciudat, dar extraordinar! Lecții de viață, de însușire a unor elemente estetice, morale, dar și de supraviețuire. Adevăratul șamanism a luat naștere acolo unde el mai există sub forma lui cea mai autentică, adică în Asia Septentrională, mai ales la populațiile siberiene sau altele, cum sunt samoiezii și tungușii. Acest șamanism din nordul îndepărtat, vechi de mai multe milenii, încă n-a putut fi studiat în întregime, deoarece regiunile unde șamanii își exercită talentele sunt, și astăzi, greu de explorat. În plus, climatul neospitalier care domnește acolo nu e propice turismului. Astfel, acolo, în singurătatea înghețată a Siberiei, s-au păstrat cel mai bine tradițiile șamanice.

Oare tot ce este vechi este pur și interesant? Poate vom reuși să răspundem la această întrebare în numerele următoare ale revistei *Eminesciana*.

Raul TRIF XII C

Cuvântul "metropolă"(mater - mamă, polis - oraș) provine din limba greacă, de la orașele stat caracteristice procesului de colonizare din secolele VIII VII î.Hr. La vremea respectivă metropola era locul din care plecau coloniștii. Se menținea o legătură puternică între metropolă și colonie. Primele metropole ale lumii au fost: **Theba (Egipt), Ninive (Irak), Patna (India), Roma și Constantinopol.**

Megalopolisul reprezintă forma cea mai evoluată din punct de vedere al desfășurării teritoriale, dimensionale și al complexității unui organism urban. Un megalopolis este format prin contopirea mai multor orașe învecinate, acestea desfășurându-se în continuitate spațială pe arii extinse și dizolvându-se într-un tot unitar. Un megalopolis deține o populație de peste 10 milioane de locuitori.

Etimologic, conceptul provine din limba greacă (mega= mare; polis=oraș). Savații antichității foloseau acest

Să definim iubirea

"Iubirea" este genul de cuvânt la prima vedere simplu dar, pentru mine, imposibil de definit concret. Nu pot da o definiție concretă iubirii pentru ca mi-aș sacrifica conștiința și așa încărcată. Oricât aș scrie despre ea, tot aș simți că am uitat ceva, că am sfârmat o fărâmă din ceea ce este portretul dragostei, o icoană trimisă de cei din Rai pe un fulger, să scape și de ultima simțire, să fie liberi. N-am să încerc, în van, în scurtul meu eseu, să dau o "definiție" a ei, care nu cred că există, ci am să conturez doar câteva idei proprii, despre ea; doar să nu se supere ...

La început, iubirea era peste tot în lume, în stare pură. Probabil de atunci s-a păstrat ideea de a vorbi atât de general despre ea. Un bărbat, care se credea foarte deștept, care se recomanda a fi înrudit cu zeul Eros știa că pe lângă dragostea pentru lumea înconjurătoare, mai simțea ceva. Acel ceva nu se putea exprima, precum niște gânduri îndepărtate, care nu vor să fie reamintite. Acest ceva îl deranja pe strănepotul lui Eros precum o durere de măsea. A găsit într-un sfârșit o soluție, apelând la puterile sale de semizeu. A rupt o fășie din fiecare element al naturii, a înmuiat-o între buze și a frământat-o între palme, creând multe cercuri. Cercurile minuscule astfel create le-a colorat cu roșu și a chemat pe semenii săi de toate rasele, culorile și dimensiunile și le-a dat câte un cerculeț. Au început să înțeleagă că unde dragoste nu e nimic nu e și au început să scrie cărți. Iubirea nu s-a pierdut, dar și-a pierdut din calitate, originalitate, libertate. Puritatea și-a pierdut-o de tot și s-a divizat. Cerculețele dragostei s-au pilit pe cercurile sufletului, caracterul fiecăruia, colorând dragostea și lumea.

Așa am ajuns noi să iubim frumos, obligatoriu, admirativ, filial, imaginar. Oamenii încep să iubească mașinile, culoarea roz, școala, pisica, friptura și să urască mașinile stricate, culoarea gri, lenea, părul de pisică și kilogramele în plus. Unele limbi ca engleza, de pildă, încurajează această nebulie, astfel încât pentru a te exprima că-ți place mult ceva, trebuie să apelezi la verbul "iubesc". Eschimoșii au patruzeci și două de cuvinte în limba lor, care exprimă felurile de iubire. Cei mai inspirați nu s-au chinut să inventeze cuvinte, ci au găsit iubirea.

Cristian GOGA XB

Să pot întinde mâna...

Să pot întinde mâna s-o pun pe fruntea ta
Încețul la o parte șuvitele le-aș da,
Senină să rămâie, curată ca un erin,
Icoana de iubire la care să mă-nchin.

Dar tu ca un luceafăr departe strălucești,
Abia câte o clipă în cale-mi te iuești,
Apoi dispari; și-n urmă rămâi în gândul meu
Vedenie iubită la care mă-nchin eu.

Veronica MICLE

27 Martie [1]880 Iași

Scumpul meu Eminescu,

[...] Te întreb acum pe tine mai serios decât nicidecum tu care spuindu-mi că mă iubești mai făcut să sufăr amar o iarnă întreagă, încât sufletul mi-i bolnav te întreb și te rog să-mi răspunzi face-mă-vei fericită, adevărat să ne înțelegem, eu înțeleg fericirea în aceea să fiu lângă tine, să fiu în fine a ta.

Eminescule, te întreb cu durere, cum poți tu trăi în București când în Septembrie jurai că n-ai putea trăi un moment fără mine? Iartă, dacă îți faci rău cu această scrisoare, dar am cîntat „la Confession d'un enfant du siècle”, scriere care îmbolnăvește de moarte, și trebuie să știi că Alfred de Musset Poet, și cu încredințat în suflet mă întreb: oare toți Poeții sunt astfel? [...]

Te sărut din suflet
Veronica

9 Aprilie [1]882 Iași

Eminul meu iubit,

De ce mă imitezi? Când îți zic eu ție „Dragul meu” tu imi zici „Dragă mea”. Am să-ți fac proces că-mi plagiezi dezmiertările, știi că aceasta e o contravențiune prevăzută cu penalitatea cutare, paragraf cutare, poate din procedura penală, prin urmare, de-acum înainte cată și nu mă mai îngăna.

Mă întreb ce-mi lipsește? Toate îmi lipsesc, dar mai presus de toate Tu ești cel care-mi lipsești.

Mă întreb, dorești a ști de la mine ce anume să faci, să-ți spun dorința mea. Știi ce vreau cu stăruință, știi ce doresc?

Je désire ardemment, je veux être pres de mon cher petit Eminescu, rien que le voir et tous mes maux disparaîtront comme par enchantement.

Da, scumpul meu, voi, însă nu crede că această a mea dorință o aș pune cândva mai presus de cariera și viitorul tău, jamais, plutôt mourir mot que détruire ton avenir agis donc en conséquence.

Cu aceasta te sărut din suflet și te rog să crezi că sentimentele mele pentru tine sunt eterne acele de dragoste.

Veronica

Portret de scriitor

Herta Müller

Herta Müller este o scriitoare germană, originară din România, laureată a Premiului Nobel pentru Literatură în anul 2009.

Tatăl ei a fost șvab bănățean și, ca mulți alți cetățeni români de naționalitate germană, a fost înrolat în Al Doilea Război Mondial în Waffen-SS, iar după război și-a câștigat existența fiind șofer de camion. După venirea la putere a comunismului în România, a fost expropriat de autoritățile statului comunist român. Mama scriitoarei, după accederea comuniștilor la putere, a fost deportată în 1945 în Uniunea Sovietică. Aici a fost deținută timp de cinci ani într-un lagăr de muncă forțată de la Novo-Gorlovka, care azi se află pe teritoriul Ucrainei. Scriitoarea Herta Müller a făcut studii de germanistică și de limbă și literatură română la Universitatea din Timișoara, în perioada 1973-1976.

Persecuția în România comunistă

Prietenia cu membrii Aktionsgruppe Banat (în românește: „Grupul de Acțiune Banat”), format din studenți și scriitori de etnie germană din România, care aveau o atitudine protestatară, neacceptată de regimul comunist, a adus-o în atenția Securității. Ca urmare a refuzului ei de a colabora cu Securitatea, Herta Müller a fost concediată și expedită pentru reeducare într-un „mediu muncitoresc sănătos” la întreprinderea „Tehnometal”, unde a lucrat ca traducătoare. Ulterior, și-a câștigat traiul lucrând în calitate de profesor suplinitor în diferite școli, între altele, în Liceul "Nikolaus Lenau" din Timișoara și la câteva grădinițe și predând ore particulare de germană. Biografia ei este prezentată în volumul „*Regele se înclină și ucide*”.

Volumul de debut, „*Niederungen*” - „*Ținuturile joase*”, a apărut în 1982, după o puternică confruntare cu cenzura, care i-a defrișat simțitor manuscrisul. Peste doi ani, cartea a fost publicată și în Republica Federală Germania, exact așa cum fusese scrisă de autoare. Reacția autorităților din România a fost dură: i s-a interzis să mai publice.

Ca membru al cenaclului „Adam Müller-Guttenbrunn” din Timișoara, Franz Thomas Schleich a raportat Securității că prima carte scrisă de Herta Müller, „*Niederungen*” („*Depresiuni*”), conține „orientări anti-statale”. Concret, într-o notă datată 16 martie 1982 „Voicu” scria: „*Critică, și iar critică, o critică atât de destructivă, încât te întrebi, ce rost au aceste texte!*” Această notă a fost folosită de Securitate ca dovadă justificativă pentru începerea

*"A trebuit să învăț a trăi scriind, și nu invers.
Vroiam să trăiesc la înălțimea viselor mele, atât!"*
(Herta Müller)

dosarului de urmărire informativă (D.U.I.) al Hertei Müller.

Ca urmare a interdicției de a publica, în 1987 Herta Müller a emigrat în Republica Federală Germania, împreună cu soțul ei de atunci, scriitorul Richard Wagner. De altfel, Wagner a avut o influență puternică în prozele scriitoarei.

Activitatea literară

Din 1995 este membră a Academiei Germane pentru Limbă și Poezie (Deutsche Akademie für Sprache und Dichtung).

În anul 1999, Herta Müller a fost nominalizată de guvernul german la Premiul Nobel pentru Literatură, iar în anul 2008 a fost nominalizată pentru a doua oară, din partea Germaniei, pentru Premiul Nobel pentru Literatură.

După ce a fost nominalizată pentru a treia oară, în data de 8 octombrie 2009 i-a fost decernat Premiul Nobel, pentru „densitatea poeziei și sinceritatea prozei cu care a descris plastic universul dezrădăcinaților”, fiind a douăsprezecea femeie care primește acest premiu. Valoarea premiului este de 10.000.000 coroane suedeze, ceea ce corespunde cu 972.000 Euro. În realitate, un asemenea premiu nu poate fi însă cuantificat, el aducând posesorului o valoare uriașă, un capital și o autoritate simbolică.

Ceremonia de înmănare a premiului a avut loc în 10 decembrie 2009, la Stockholm. Odată cu primirea prestigioasei distincții, Herta Müller intră în rândul celor mai mari scriitori de limbă germană, alături de un Thomas Mann, Herman Hesse, H. Boll, Gunter Grass sau Elfriede Jelinek, toți aceștia fiind laureați ai Premiului Nobel pentru Literatură.

Atemschaukel (în traducere: *Leagănul respirației*) este un roman care, prin „Fundatia Robert Bosch”, a fost nominalizat pentru Deutsche Buchpreis și a ajuns, în 16 septembrie, în finala celor șase.

Apărut în 2009, an în care autoarei i-a fost decernat Premiul Nobel pentru Literatură, romanul tematizează deportarea unei părți din populația civilă germană din România și zonele învecinate în lagăre de muncă forțată din Uniunea Sovietică. Romanul povestește întâmplările din perspectiva tânărului Leo Auberg în vârstă de 17 ani, din Sibiu, care așteaptă în noaptea de 14 spre 15 ianuarie 1945 să fie ridicat de patrule. Așteaptă cu nerăbdare, în loc de frică, plecarea din orașul care devine pentru el mic și îngust.

Romanul a fost gândit ca o colaborare cu poetul Oskar Pastior (decedat în anul 2006) și el deportat în tinerețe. În anul 2004 Fundația Robert Bosch i-a susținut pe Herta Müller și pe Oskar Pastior, astfel încât au putut vizita pentru o săptămână unele din locurile în care s-au aflat lagărele de muncă din Ucraina.

Gabriel COTEȚIU XB

Exerciții de creion

Richardo FEHER IX E

400 de ani mai târziu...

Viitorul omenirii. Scenarii optimiste

Indiferent de mediul în care ne-am născut, indiferent de poziția socială pe care o avem sau de educația dobândită, cu toții suntem preocupați de viitorul nostru și al generațiilor care urmează.

„Încotro se îndreaptă lumea în care trăim?”, este o întrebare comună oamenilor simpli și marilor oameni de știință. Variantele de răspuns sunt multiple și au oscilat de-a lungul secolelor între concret și abstract, credibil și fictiv.

În funcție de răspunsul la întrebarea arhicunoscută „Cum a apărut viața?” se generează o altă întrebare la fel de importantă: „Ce se va întâmpla cu omenirea în viitor, poate peste 400 de ani?” și ne referim aici la scenariile optimiste privind resursele de cunoaștere, tehnologie și organizare a societății.

Numeroase articole de specialitate au apărut pe această temă controversată a originii ființei umane și a viitorului său, unele dintre ele fiind materializate pe micile ecrane, prezentându-le iubitorilor de science-fiction o perspectivă sigură și optimistă asupra viitorului. Un astfel de film este și „*Star Trek*” care ne prezintă viitorul omenirii, peste aproximativ 400 de ani într-o lumină extrem de optimistă potrivit căreia, societatea va evolua până la un nivel apropiat de perfecțiune din punct de vedere științific, tehnologic și politic, moment din care aceste domenii vor stagna. În opoziție cu această opinie, se află cea a lui Stephen Harwking, considerat cel mai mare fizician după Einstein. Acesta face în cartea sa, intitulată „*Universul într-o coajă de nucă*” o analiză detaliată a modului în care apare viitorul omenirii din perspectivă științifică.

Analizând ce s-a întâmplat până acum, se constată, cu câteva mici excepții, o creștere extrem de accelerată a populației. În ultimii 200 de ani această creștere a devenit exponențială, iar în prezent rata este de aproximativ 1,9 procente pe an, ceea ce înseamnă că populația globului se dublează la fiecare 40 de ani.

Alți indicatori ai dezvoltării tehnologice actuale sunt consumul de curent electric și numărul de articole științifice publicate, care prezintă o dublare în mai puțin de 40 de ani.

Pentru a atinge nivelul apropiat de perfecțiune, prezentat în „*Star Trek*”, oamenii ar trebui să-și îmbunătățească însușirile mentale și fizice și să-și sporească nivelul de complexitate pentru ca sistemele biologice să țină pasul cu cele electronice. Ingineria genetică ar permite schimbări semnificative în privința complexității ADN-ului, poate chiar să fie reproiectat complet în următoarea mie de ani, fapt ce ar permite crearea unor ființe umane îmbunătățite. Prin raportare la ființele neîmbunătățite pot apărea probleme

etice semnificative, sociale și politice.

Ce se poate spune atunci despre inteligența artificială? Analizând evoluția în complexitate a calculatoarelor, a puterii de calcul, se deduce o creștere exponențială, viteza și complexitatea lor dublându-se odată la 18 luni. Până unde va continua acest proces? Probabil până se va ajunge la complexitatea creierului uman. Unii susțin că acest lucru nu se va întâmpla niciodată, însă Stephen H. afirmă contrariul: „*Dacă molecule chimice complicate pot funcționa astfel încât să-i facă pe oameni inteligenți, atunci circuitele electrice la fel de complicate pot aduce la rândul lor inteligență calculatoarelor. Iar dacă ele vor fi*

inteligente vor putea probabil proiecta alte calculatoare încă mai complexe și mai inteligente.”

Se preconizează că în următoarea sută de ani va fi posibilă dezvoltarea embrionilor în afara corpului uman, astfel că limita inteligenței umane, dictată până acum de mărimea creierului, să dispară. Numai că o creștere ulterioară a creierului se va face în detrimentul vitezei. Vom putea fi ori foarte iuți la minte ori foarte inteligenți, dar nu ambele. Oricum asta ar însemna să devenim mult mai inteligenți decât majoritatea personajelor din „*Star Trek*”.

Presupunând că nu ne vom autodistrage în următoarea sută de ani, e probabil ca în această perioadă să populăm mai întâi planetele din propriul sistem solar, iar apoi pe cele ale stelelor apropiate. Rasa umană a ajuns în forma actuală în numai 2 milioane de ani din cele aproximativ 15 miliarde scurse de la marea explozie, potrivit teoriei evoluționiste. Astfel chiar dacă viața s-a dezvoltat și în alte sisteme stelare șansa să o găsim într-un stadiu asemănător celui uman e foarte mică. Orice formă extraterestră de viață am întâlni, probabil că va fi ori mult mai primitivă, ori mult mai avansată. Dar dacă e mult mai avansată, de ce nu a colonizat galaxia și nu a vizitat Pământul? Poate că există undeva o rasă avansată care a aflat de existența noastră, dar ne lasă să fierbem în sucurile noastre primitive.

Scenariul analizat mai sus, știința și tehnologia super avansate și modul de organizare a altor civilizații, într-un cuvânt proiecțiile optimiste din „*Star Trek*” sunt puțin probabile. Mult mai probabil că va trebui să ne descurcăm pe cont propriu, prin sporirea inteligenței umane și prin apariția unei inteligențe artificiale- electronice- mai precis prin interferența dintre ele, interferență care se accentuează într-un ritm deosebit.

Denisa PINTEA XII G

Dincolo de zâmbetul contemporan, se află un trecut tragic...

Fenomenul PITEȘTI*

Totul a început la 6 decembrie 1949 la închisoarea din Pitești, unde majoritatea covârșitoare a deținuților politici erau tineri, studenți și liceeni, arestați pe diverse motive, dar bănuți cu toții de „gândire neloidală”. Închisoarea va deveni astfel locul „reeducării” lor politice și morale, ce tindea spre distrugerea psihică a individului. Au fost bătuți, umiliți și torturați, până când au declarat ei înșiși că s-au căit și că s-au schimbat: au devenit „oameni noi.”

Fenomenul Pitești a venit cu o trăsătură specifică, diferită de cele întâlnite până atunci, cum ar fi rolul atât de important pe care-l joacă mărturisirea publică făcută de deținut și nesfârșita verificare a sincerității sale, prezente deja pe atunci în China lui Mao Tzedun.

La Pitești s-a inițiat și utilizat sistematic formula torturării deținuților de către alți deținuți. Ideea îi aparține pedagogului sovietic Makarenko, specialist în delincvența juvenilă și partizan al reeducării deținuților tineri cu ajutorul deținuților mai vechi, aflați „pe calea cea bună”. Autoritățile comuniste s-au folosit de unul dintre acești „pocăiți”, Eugen Turcanu, un tânăr fascist devenit comunist în 1944 și închis la Pitești în 1948, unde a dat viață unei Organizații a deținuților cu convingeri comuniste, despre care nici un deținut, în afară de cei care o alcătuiau, nu știa nimic. Cei care l-au cunoscut îl caracterizează mai ales prin spiritul demonic, o inteligență ieșită din comun și dorința de afirmare prin toate mijloacele. După aprobarea de către conducerea Partidului Comunist a proiectului generalului Nikoloski, șeful Securității, Turcanu avea mână liberă să dezlețuie în interiorul închisorii de la Pitești o teroare absolută.

Reeducarea avea patru faze. În prima, denumită demascarea externă, deținutul trebuia să-și arate loialitatea față de partid și organizația lui Turcanu, spunând tot ce ascunsese la anchetele de la Securitate și denunțând toate legăturile pe care le păstra în afara închisorii. În cea de-a doua fază, demascarea internă, studentul schingiuit, trebuia să-i demaște pe aceia care îl ajutaseră să reziste în interiorul închisorii, atât dintre ceilalți deținuți cât și din administrația închisorii. În faza a treia, demascarea morală publică, deținutul era nevoit să calce în picioare tot ce avea mai de preț și, în primul rând, familia, pe Dumnezeu, soția sau iubita, prietenii și, nu în ultimul rând, pe el însuși. Și numai atunci când dărâmarea îi apărea lui Turcanu ca definitivă, când deținutul era considerat demn de a intra în O.D.C.C. (Organizația Deținuților cu Convingeri Comuniste), intervenea a patra fază și ultima condiție pentru a răpune orice speranță a unei întoarceri la normalitate: reeducatul era pus să conducă procesul de reeducare al celui mai bun prieten al său, schingiindu-l cu mâinile lui devenind, astfel, la rândul său, călău.

Vorbind despre această experiență, Thomas S. Blanton, Director al Arhivelor Securității Naționale în cadrul Universității George Washington, în cartea *Experimentul Pitești* mărturisese că „Ceea ce s-a întâmplat la Pitești depășește simplul experiment, și în cruzime, și în teroare.

Extraordinară barbarie constă în faptul că oamenii au fost împinși să se distrugă ei înșiși. Pentru că acesta a fost fondul experienței psihologice: de a face astfel încât victima să fie propriul ei călău. Nu mai e nevoie astfel să faci treaba călăului, și acesta este fondul experimentului Pitești: „*toate aceste forme de smulgere a măștilor una după alta, de renegare a prietenilor până la propria renegare, de auto-renegare, de torturare a prietenilor trecând astfel în tabăra călăilor...*”

De-a lungul tuturor celor patru faze, funcsiunile erau regulat întrerupte de torturi. Tortura a constituit cheia reușitei în procesul de „reeducare”, însă aceasta nu a constat nicicum numai în bătaie, căci acestea erau specifice Securității. „Au fost puși oameni pe rotativă, li s-au răscuit mâinile, au fost bătuți la tâlpi, până când nu mai puteau pune piciorul pe pământ, dar

toți cei care au trecut prin aceste chinuri spun că erau floare la ureche pe lângă cele imaginate de Turcanu”.

Dacă vă întrebați acum de ce studenții de la Pitești nu se sinucideau în loc să suporte acest infern cotidian, care ducea, în orice caz, la distrugerea lor psihică și la anularea statutului lor de oameni, răspunsul e unul simplu: nu aveau cum. În celulă nu dispuneau de nici un obiect metalic, nici un cuțit și nici o furculiță. Încercări de sinucidere au fost nenumărate. Unii au încercat să-și sfășie arterele cu dinții, iar alții să-și strivească capul de perete, însă în zadar intrucât erau, în general, surprinși de reeducatorii însărcinați cu supravegherea lor permanentă. Un singur caz de sinucidere este cunoscut și anume cel al studentului Șerban Gheorghe, care s-a aruncat prin golul din spirala scării în timp ce erau duși la baie și a murit pe loc. Când a venit iar rândul la baie, peste alte două săptămâni, o plasă fusese întinsă între etaje.

Operațiunea de reeducare de la Pitești a fost oprită în luna august a anului 1952 și „înfundată în uitare” mai mult decât toate celelalte crime săvârșite în închisorile din România, așa cum conchide Virgil Ierunca, în tulburătoarea carte *Fenomenul Pitești*.

Despre Fenomenul Pitești ar fi multe de spus și de comentat. Ceea ce noi am prezentat mai sus ar putea fi doar o succintă introducere în acest sumbru capitol din istoria României. În acest context, nu ne rămâne altceva decât să ne aplecăm din când în când asupra unor pagini din istorie, care, privite dincolo de aparențe, ne dezvăluie adevăruri neconștute de noi până atunci, adevăruri ce ne pot schimba viața și perspectiva asupra lumii contemporane.

Denisa PINTEA XII G
Paul TAMĂȘ XII G

* Fragment din eseul prezentat la Colocviile Internaționale Interdisciplinare „Nicolae Steinhardt” - ediția a II-a, Baia Mare

POESIS

Strigăt

Strig și nu-mi aud ecoul, urechile mele sunt prea limitate
sau pentru că sunt captiv într-un univers paralel
fără instrucțiuni de folosire, fără cale de scăpare,
doar eu și cerul, sau oglindirea mea în lac.
Ochii nu văd, dar strălucesc în lumina altor ochi.

Poate oare pescarul să-și schimbe marea
sau să-și piardă năvodul din cauza unei amintiri?
Poate să-și piardă amintirea din cauza mării?

Unde rămânem atunci când rămânem în urmă?
Spargem spațiul, înfrângem timpul sau lumina?
Dar întinericul de ce ne învăluie?
Odată plecați, se știe, plecăm pentru totdeauna,
niciodată la fel și niciodată cum trebuie.

Îmi leagăn privirea peste buchetul uscat
Mi-e frică de banalul indus de o putreziciune,
mi-e teamă de melancolia petalelor frânte.

Vreau să respir libertate fără să-mi verific limitele,
fără să fiu obligată să abdic din rolul pe care-l joc,
fără să demonstrez că nu cunosc legile nesupunții.
Îmi doresc să fiu suficient de puternică
încât să îmi recunosc trăirile...

M-am desprins de mult din dansul mulțimii,
vreau să străbat liberă cărarea timpului,
visând aceeași culoare bine definită a iubirii încrezătoare,
fără subcategorii...

Oana GIURGIU XC

Pe aripile sorții...

Se sting clepsidrele-arse de soare,
Pe aripile sorții, ființa noastră piere.
Se sparg paharele de timp,
Vom trăi o zi, vom visa un anotimp.

Cu ochii-nchiși probabil
Vom auzi cum țărâmul încet ne strigă,
Vom încerca să pășim până la Soare,
În calea cea trecută, marea-o vom vedea în zare. Sensurile vieții vor zbura, pe aripile sorții...

Roboții

Oamenii - mai noua categorie de mașini uzate-
falsuri mari, vechi, expirate...
le pare că universul se-nvârtă în jurul lor,
cred că mișcând un deget, tu faci ce vor!

Oameni - creiere de igrasie -
gânduri mari, fapte meschine...
cred că lumea, în tot, le aparține...

Oamenii, fascinați de aparente,
aspect plăcut, esență de slabă calitate,
dacă au banii, li se pare că au de toate.

Roboții-oameni, priviri opace,
suflete reci, goale de sens, de bunățate,
nu văd nimic în jurul lor
Trăind în cercul strâmt...

Timp

O, timp! De te-ai opri măcar o dată,
ca să mă faci să înțeleg finita-mi viață...
Te-aș ajuta să ieși din strâmtu-ți infinit
și să descoperi ce înseamnă-a fi trăit!

Dar tu, oh tu, mereu necruțător,
ne fii în frântul tău nemuritor
O clipă nu o vrei cruța

De ce să-ngeunchem mereu în fața ta?

Sorina TARBA IX C

Andreea COMAN XIIC

AVATAR fenomenul cinematografic al deceniului

După 8 ani de pauză și 4 ani de producție, timp în care tehnologia i-a ajuns din spate imaginația, James Cameron lansează următorul blockbuster, după „Titanic”, AVATAR. Acțiunea peliculei are loc în anul 2154, la 30 de ani după ce o corporație axată pe cercetări științifice a creat o colonie pe planeta Pandora, și prezintă povestea fostului pușcaș marin, Jack Sully (Sam Worthington). Acesta îi ia locul fratelui său geamăn, decedat în programul de avatururi, fiind trimis pe Pandora pentru a înființa o colonie umană și a câștiga încrederea populației indigene Na'vi, o veche civilizație cu tradiții, limbă și cultură proprii, pentru ca oamenii să poată extrage din resursele minerale oferite de Pandora.

Fără niciun antrenament, Jake trebuie să învețe să își lege conștiința de un avatar, un trup controlat care amestecă ADN-ul uman cu cel al populației indigene. Acesta reușește să se integreze în colonia Na'vi, se îndrăgostește de frumoasa Neytiri (Zoe Saldana), fiica conducătorului tribului. Fericirea lor nu va dura mult, indigenii află planurile oamenilor și încearcă să îi oprească să le distrugă planeta. După un lung șir de lupte și mult sânge vărsat, Jack se alătură rasei Na'vi, luptând cu ei împotriva pământenilor, în final devenind el însuși un Na'vi.

Efectele speciale 3D revoluționează era cinematografică, dând viață ecranului, transpunându-l pe spectator în miraculoasa lume a Pandora, iar coloana sonoră oferă o muzică divină, în perfectă concordanță cu povestea.

Acțiunea peliculei care deține 9 nominalizări la Oscar, durează 162 de minute și rulează în cinematografele din țară, din 18 decembrie 2009.

Spectaculoasa peliculă, cu încasări de peste 660 de milioane de dolari, detronează **Titanicul**, ajungând în scurt timp pe primul loc în topul celor mai profitabile producții cinematografice din toate timpurile, iar acesta este doar începutul...

Cristian GOGAX B

vedem că civilizațiile din trecut, pentru că foloseau energia solară care era sursa principală a existenței lor, au venerat soarele și l-au transformat în zeu. Nu putem să fim părtașii distugerii omenirii. Depinde doar de noi, de voința noastră ca acest lucru să nu se întâmple. Pentru ca umanitatea să aibă șansa de a supraviețui schimbărilor climatice este nevoie de un efort concertat, deoarece fără o dezvoltare durabilă, miliarde de oameni vor fi condamnați sărăciei, iar mare parte a civilizației va intra în colaps.

Sunt convinsă că toți tinerii din acest oraș vor face echipă, vor sprijini și vor promova toate proiectele care se derulează sau se vor derula la PRIMĂRIA BAIJA MARE, cu privire la strategiile energetice locale. Deschiderea unui centru de transfer tehnologic va aduce informarea necesară la nivelul comunității locale, astfel încât societățile de pe raza municipiului să poată pune în practică proiecte privind ENERGIA VERDE, energia viitorului.

'ENERGIA VERDE' este un termen care se referă la surse de energie regenerabilă și nepoluantă. Prin alegerea unor astfel de surse de energie regenerabilă, consumatorii pot susține dezvoltarea unor energii curate care vor reduce impactul asupra mediului asociat generării energiei convenționale și vor crește independența energetică.

Populația trebuie învățată pas cu pas cum să reducă consumul de energie convențională. Putem să facem acest lucru chiar acum, schimbând becurile incandescente cu becuri economice sau becuri LED. Ce impact ar avea asupra populației municipiului dacă s-ar da un anunț de genul: „Primăria BAIJA MARE roagă toți cetățenii ca în seara de Crăciun să schimbe un singur bec incandescent cu un bec economic?”. În mintea mea mi-am format un răspuns: dacă acest lucru s-ar întâmpla, ar însemna că participăm la VIITORUL VERDE al orașului model Baia Mare.

Andreea Lorena CIOBANU IX C

* Eseu prezentat în cadrul celei de a II-a ediții a "Zilelor Municipale ale Europei Inteligente", organizată de Primăria Municipiului Baia Mare

Baia Mare, oraș MODEL în noua eră energetică*

Auzim tot mai mult vorbindu-se despre ENERGIA VERDE, sau mai bine zis despre acea energie alternativă produsă din resurse naturale regenerabile. Cetățenii lumii sunt din ce în ce mai conștienți de consecințele încălzirii globale și caută surse de energie care să nu dăuneze mediului.

Dacă dorim să analizăm necesarul consumului de energie, este util să trecem în revistă evoluția istorică a acestuia. Au existat patru cicluri energetice prin care a trecut omenirea:

1. Omul izolat cu posibilitățile de conversie biologică a energiei chimice, cu un consum de 2 kwh/zi-om.

2. Vânătorii, care utilizează arderea lemnului ca o posibilitate de conversie externă a energiei regenerative, înmagazinate prin fotosinteză, cu un consum de 5 kwh/zi-om.

3. Societatea agricolă, care a condus la distrugerea pădurilor (pentru a obține terenurile necesare cultivării plantelor agricole), deci a sursei de energie regenerative, cu un necesar de 8 kwh/zi-om.

4. Societatea industrială modernă, caracterizată prin utilizarea combustibililor: cărbune, petrol, gaze naturale și posibilități de conversie a energiei dintr-o formă în alta.

Trecerea de la 2 kwh/zi, necesari pentru a asigura viața unui om într-o societate primitivă, la 270 kwh/zi, cât consumă un om într-o societate industrială modernă, a avut și are repercusiuni asupra revoluției energeticii. Astfel, se pune problema unei politici energetice a viitorului.

Orașul nostru, Baia Mare, este un oraș model în ceea ce privește politica energetică a viitorului.

Sistemul de iluminat public, utilizând energia solară, este tematica unui proiect în colaborare cu o companie elvețiană, Energie Team, Universitatea de Nord Baia Mare, Centrul pentru Dezvoltarea Energiilor Regenerabile Green Energy. Acest sistem de energie alternativă ajută la reducerea costurilor de operare, costuri asociate cu energia electrică. Deși aceste cheltuieli sunt reduse considerabil, evoluția tehnologică oferă posibilitatea ca noul sistem de iluminat să prezinte o serie de avantaje integrate. Unul din aceste avantaje îl constituie costul de alimentare cu energie electrică care în acest caz este zero. Tehnologia folosită pentru emiteria razelor de lumină oferă un consum redus de energie spre deosebire de dispozitivele convenționale de iluminat, spectrul de captare al celulelor fotovoltaice moderne este extins, acestea fiind capabile să reîncarce acumulatorii într-un interval redus de timp. Dispozitivele de iluminat au o durată de viață de 22 de ani. Implementarea acestei tehnologii a viitorului verde pentru Baia Mare se poate face cu ușurință deoarece echipamentele sunt prefabricate și integrate modern în stâlpi. Acest proiect merită atenția tuturor locuitorilor din Baia Mare, deoarece, după implementarea lui, se preconizează o reducere a costurilor cu iluminatul public cu 40 % până în anul 2020. Una din etapele importante ale acestui proiect este informarea, instruirea și educarea cetățenilor.

Destinatarii implementării informațiilor, a multitudinii

de acțiuni care pot fi realizate pe termen mediu și lung pentru garantarea unui mediu mai primitor, a unui viitor mai bun, suntem noi, tinerii. Și eu mă număr printre adolescenții acestui oraș frumos, Baia Mare și cred în viitorul verde. Știu că sunt multe de realizat, e mult de investit, iar noi tinerii trebuie să adoptăm o atitudine pozitivă față de utilizarea acestor tehnologii inovatoare, să le promovăm și să participăm activ la punerea lor în practică.

Indiferența sau neutralitatea este răul social. Platon spunea: "Căci mă tem că este un păcat să treci pe lângă dreptate, când ea este târâtă în noroi și să nu o sprijini atâta vreme cât încă răsuflă și glăsuiești". Noi tinerii, care suntem mult mai receptivi la ceea ce înseamnă nou, putem contribui la promovarea cunoașterii acestei tematici a energeticii neconvenționale. Noi, cei care astăzi suntem elevi de liceu, vom fi generația care va duce mai departe proiectul care s-a demarat la nivelul PRIMĂRIEI BAIJA MARE, în ceea ce privește folosirea metodelor energetice neconvenționale și ar fi minunat ca atunci, peste ani, actualul Primar al Municipiului Baia Mare să spună: „Elevul de la Colegiul Mihai Eminescu a devenit un bun cetățean al acestei comunități”.

Dacă tot am vorbit de noua eră energetică, să nu uităm să amintim și de izolarea termică a blocurilor din BAIJA MARE, care implică o creștere a eficienței energetice, iar pe înțelesul omului de rând, la scăderea prețului facturilor de gaz, curent, energie termică. Baia Mare a fost primul oraș din țară, oraș model în ceea ce privește contorizarea individuală a instalațiilor de gaze naturale la apartamente, ceea ce a dus la reducerea costurilor individuale a cetățenilor.

Ecologizarea răului Săsar și lucrările de îndiguire și amenajare a malurilor constituie încă o etapă în protejarea mediului în Baia Mare. Schimbările climatice ne afectează pe toți. Observăm cu toții o frecvență crescută a inundațiilor. De aceea este necesară ecologizarea și îndiguirea râurilor.

Dar acum trebuie să ne îndreptăm atenția către energie alternativă, ținând cont de reducerea resurselor naturale existente. Provocarea lansată umanității are o structură profundă. Vorbim de agricultură excesivă, defrișări, gunoi, trafic rutier, urbanism sufocant și ajungem la problema construirii unui sistem economic durabil din punct de vedere al mediului. Suntem sau putem deveni posesorii informației, tehnologiei și ai unei cunoștințe a lucrului ce trebuie realizat.

Cu toate că dispunem de acestea, apare întrebarea: "Putem oare să rezolvăm problema globală a omenirii?" Eu spun că se poate, dar necesită timp, proiecte, resurse financiare și schimbarea mentalității cetățenilor. Un eminent om de știință britanic, Lordul May exclamă: "Să fie oare Dumnezeu răspunsul la problemele planetei?" Religia ar putea ajuta societatea umană să se protejeze de sine însăși, deoarece aceasta s-a întâmplat în trecut și ar putea să se întâmple din nou. Dacă facem iarăși o trecere la istorie o să

Eseu

De vorbă cu mine

Din aripi prăfuite a început să-mi crească visul. Se contura perfect într-un peisaj șters ce l-am contemplat îndelung în atâtea nenumărate clipe ce se mișcau haotic spre un întuneric trecut. Nu am dat niciodată importanță clipelor și cu siguranță nu vroiam să încep atunci, ori vreodată. Mă fascina faptul că scena aceea a fost odată frustrant de neschimbată, de vreme ce timpul mă murdărea cu lunile și anii și murmurul lui mă mustra neîncetat într-un amestec de cuvinte neînțelese. Mă chema cu el în locuri străine, iar apoi mă trimitea înapoi și îmi repeta să rămân, să nu-l urmez, să nu rătașesc degeaba. Dar scena era acum ștersă, focul se topise de mult și pustietatea era

sufocată de voci și pași grăbiți.

Aripile băteau repede și mai repede și au prins din zbor fumul ce mi-l aminteam perfect, visul. Dar apoi s-a prăbușit și am alergat la granițele ecoului cu ultimele puteri strângând cu tărie pleoapele pentru încă o imagine. Se rula încet realitatea printre gene, chinându-se cu lumina slabă a nopții epuizate să mă cuprindă în brațe. Am zăbovit, iar mai apoi am deschis larg ochii, și am lăsat să se reverse toată lumina difuză a norilor ce-și lipiseră cenușul de cer. Mi-a pătruns până în punctul de unde știam că izvorau toate temerile mele și au început să se desfacă una câte una, picurând groaza pe pernă, dar mi-am amintit că îmi plăceau norii...

Ce s-a întâmplat azi? Am început să număr rândurile, să socotesc, să mă agăț cu privirea de frumusețea scenei din vis. Știind că nu e doar plămăuire a minții cuiva, a minții mele, mă strecor încet printre fotografii și sunt sigur că mai există, dar se șterge gradat pentru că nu e numai a noastră. Acum sunt toți acolo și vorbesc și nu mai sunt ei, cei care construiau odată armonia locului cu acorduri de chitară și zămbete, ci doar pași străini fără urme și povești fără sfârșit.

Mă ridic din nou și scutur praful imaginilor din ultima fărâmă de trecut. Dincolo de coala glaciară ce-și topea lumina în cameră, sunt eu, demult. Mă văd respirând întuneric sub un pumn de lumină, jucând viitorul, prezentul și trecutul pe niște cuvinte. Am dat tot ce aveam și urma să câștig totul, doar că filmul s-a destrămat brusc și nu mi-au mai spus nimic despre cine sunt. Amintirile se conturează încet și rup din tot ce era confuz cu înverșunare, revărsându-se în mii de glasuri ce șoptesc, strigă și se zbat sub tample. Fumul lor mă sechează și realitatea mi se scurge acum în vreme, adormindu-mi ultimele temeri de timpul ce mă vâna continuu.

În minte încep să se retipărească cuvintele ce-mi aduceau înapoi scena, dar s-au infiltrat din nou în neant, lăsând în urmă ecoul de sticlă ce amenința a se prefăce în frânturi durezoase. Știu că totul a fost real și am mizat toate memoriile atunci pentru a aduce la viață ceva... Acel ceva, pe aceia, sau locul? Era totuși un fragment ce mi-l aminteam perfect. Am spus doar că asta-i viața, așa-s lucrurile bune în viață. Noi trebuie să facem primul pas, lucrurile nu vin la noi de la sine, la nimic nu folosește telecomanda, oricâte butoane ar avea... viața nu înseamnă să șezi pe canapea așteptând să apară pe ecran ceva să te scoată din toropeală. Dacă vrem ca viața să fie așa, nu va fi mai mult decât atât, dar nu mi se pare cel mai bun mod de a ne folosi de ea.

Butoanele nu vor da viață la nimic din ce am trăit atunci. Mă săturasem să aștept viața și vină la mine și eram pe cale să o chem, să o caut, să mă detașez de veninul ce se strecura prin ecranul albastru cu imagini ce vorbesc. M-am refugiat prea mult într-un cadru imaginar, ca mai apoi o forță diabolică să mă împingă cu putere prin timp, luându-mi tot ce credeam că îmi aparține și lăsându-mă cu un vis, și nimic mai mult, ce mă băntuia și mă strângea în menghina disperării.

Oarecum știu că nu vor mai veni niciodată înapoi, poate trebuie să aștept... îi va crea altceva pentru mine și atunci voi ști că sunt ei. Deocamdată stau de vorbă cu mine, Fragus, aștept să curețe cineva cerul de nori și să deschidă ușa să mă văd mai bine.

Amalia LUPU XI C

JOCURI DE CUVINTE - limbi inventate

*M-am debrosit ed plisieră
Paxo etna lignăneșetă
Ep pramus etre on vighina ma
Amizejrală ep enfrometetejă*

Monica HOZAN IXC

*Băsele mișeneaza ni disert pâna luvii
disneții tras-pa nii într-ex mai folonatisomul
catesofilată claritonire peste finacozileste.
(Băieții și fetele mișună prin deșert
până când zorii dimineții transpun printre nori
flori colorate care cirpesc jin.)*

Violelia DAN IXC

*Umerul forii radeli personelitor les.
(Umerul firii radiază personalitatea lor)*

*Denul alers pe chest
(Depunele aleargă pe câmp)*

*Fancist core e staler
(Afară cerul este instalat)*

Daiana ARDELEAN IXC

Elixirul fericirii

Un om pleacă în lume pentru a găsi elixirul tineretii și al fericirii. Este un om simplu, genul care respectă regulile, dogmele, care are o rutină bine stabilită, nu încalcă principiile morale niciodată. Ei bine... nu chiar niciodată, ci doar o dată în viață, fiind ghidat de dorința de a scăpa din tiparul normal, de a evada din lumea mediocră, de a se face cunoscut.

Omul acesta, curajos de felul lui, e deprimat de viața pe care o duce. Nimeni nu-i cunoaște adevărata valoare, nimeni nu-l apreciază, nimeni nu-l critică. Dar are în el dorința de a fi liber. Nu înțelege ciclul pământului, nu cunoaște oamenii, nu cunoaște fericirea, dar are dorința de a o descoperi. Durerea, suferința, ura i s-au întipărit pe ecranul sufletului și, în starea lui de visare, în starea în care s-a lăsat în voia timpului, a avut o revelație: plutea pe unda de praf și pe dăra de sânge lăsată în urmă de o lume care nu-l înțelegea. Atunci și-a dat seama că era special, că era unic, că era diferit. Nu avea să se mai lase în voia sortii, să se dea pe mâna fiintelor urâte și greoaie și să urmeze același tipar zilnic. NU, de data acesta era hotărât să iasă în evidență.

Singur descoperise că există undeva... în adâncul sufletului său, un elixir miraculos, elixirul fericirii. Acum știa că drumul era greu, calea era strâmtă, dar dorința era prea mare. Dorea să-și trăiască viața, să iubească, să moară. Se gândea la posibilitatea de a evada din "cușca" de sentimente și îndoieli, dorea să se avânte în voia trupului sau să zboare ca o pasăre, să fie liber...

În drumul său trebuia să treacă prin multe încercări: dezamăgire, trădare, sfidare, desconsiderare, neînțelegere din partea celorlalți, nebunie. Pentru a afla elixirul trebuia sacrificiu, trebuia să numere stelele de pe cer și nisipul de pe plajă.

În final avea să descopere că elixirul fericirii era păzit de cineva cu o putere mai mare decât aceea a elixirului însuși... era neîncrederea. Mereu, ea a stat și va sta în calea lui, în calea Evadării, împiedicându-l să ajunga la elixirul fericirii. Niciodată nu va atinge elixirul, dacă nu va dobândi încredere în puterea lui, mereu ghidându-se după sloganul "Speranța moare ultima, dar și ea moare."

Oana GIURGIU X C

Adolescența ... Cine o fi inventat-o?

Bună dimineața, Soare! Mda... mă gândeam eu că nu ai venit. Încă o zi banală de liceu. Uniforma - cui îi pasă de ea? Cărți și caiete - prea grele de cărat. Să nu-mi uit oglinda și gloss-ul! Până la urmă, ele sunt cele mai importante.

Pe autobuz, ca de obicei, o aglomerație sufocantă. În spate de tot aud câteva șoapte:

- Uită-te la aia cu geantă neagră!
- Ce păr are! Cum poate să iasă din casă așa?

Îmi dau repede cu mâna prin păr și constat, deloc surprinsă, că aveam același coc în vârful capului de azi-noapte. Bine. Oamenii mai și dorm, nu suntem perfecți!

Va fi o zi perfectă! Perfect odioasă. De-abia ajung la liceu și îmi dau seama că sala e ocupată. Grozav! Să mai stau o jumătate de oră pe hol. Dar nu e nimic, Viorelia trece prin toate! Cu un minut înainte de a intra profesoara, intrăm și noi. Nu mi-am copiat tema. Asta e. Un minus, un plus; până la urmă care e diferența?

Într-o privință am noroc. Profesorii au chef de scris pe tablă așa că... pot dormi! Trei ore de somn m-au

revigorat complet. În pauza mare ies în curte. Printre o mulțime de cămăși albe și tricouri roșii zăresc o pată neagră. Ce drăguț!

Tipul vine către mine... ups! E chiar El! Andrei! Doamne ce ochi are! Și ce păr! Și ce buze! Și ce... tot! E perfect. Să începem iar cu bălbăiala:

- Salut! Ce faci?
- Ciao! Mă plictisesc și te privesc. Tu? spun bătând des din gene.

- Foarte bine. Mă uit cum te plictisești. Ți-a intrat ceva în ochi? Of! Truc ieftin de doi bani!
- Nu, sunt bine, stai liniștit. Și... ce oră ai avut?

Prea banală întrebarea. Vreau o idee de conversație! Ajutoooooor!!!

- Am avut istorie. Tu?
Ce oră am avut oare?...
- Ca să fii sinceră?, nu știu. Am dormit. Ce rănjeta!

- Nu e nimic. Și eu am făcut la fel. Cea care vine e Maria?

- Da. De ce?
- Nu vreau să mă vadă. Scuze, vorbim mai târziu.

Și pleacă sursa mea de zămbete. Of! Oare de ce a venit Miss „too much”? Ca să îmi strice mie tot.

- Ciao, draga mea! Ce faci? Cum ești? L-ai văzut pe Andrei? It's too much.

- Nu l-am văzut. Scuze.

- Dar e too much! L-am văzut cu tine!

- Nu era cu mine.
- Ba da!

- Ba nu!
- Ba da! Nu mă mai minți!

Și mă prinde de păr. Bravo! Oricum e oribil. Fac spectacol pe gratis!

- Spune-mi ce vrei de la el, altfel te las fără nici un fir de păr pe cap!

- Nimic, răspund cu o față de pisicuță nevinovată.

Și astfel a început o bătaie ce a durat până când paznicul ne-a despărțit. Am avut noroc că nu ne-a zis domnului director.

Deci să recapitulăm! Soare nu. Păr groaznic. Somn bun. Conversație banală. Zămbete superbe. Apariție odioasă. Flirt distrus. Contradicție pierdută. Bătaie pe cinste. Concluzia? Încă o zi oribilă. Mamei nici nu are rost să-i povestesc. Ar fi too much. Oh nu! Înebunes! Pastile vă roog, repede!!! Adolescența... Cine o fi inventat-o?

Viorelia DAN IX C

COPIL ALB, COPIL NEGRU, AMÂNDOI AU SÂNGE ROȘU

Pentru a fi tolerat, trebuie să tolerezi!

Copiii de azi se nasc într-o lume haotică, o lume hipertehnologizată, fără siguranța zilei de mâine, o lume în care umanitatea e în declin.

Omul contemporan a uitat de principiile morale, de sentimente. Conștiința este acum doar o gaură neagră, căci înec omul se transformă în simplă materie organică.

Lăsați copiii să devină oameni cu suflet! Lăsați copiii să trăiască într-o lume în care drepturile presupuse sunt respectate, lăsați copiii să cunoască, să accepte, să iubească, să fie prieteni!

Fiecare suntem unici, însă trebuie să fim autentici. De multe ori avem prejudecăți și suntem intoleranți, încălcând dreptul celui de lângă noi, considerându-i inferiori, fără a ști cine sunt ei cu adevărat, negândându-ne că poate modul lor diferit de a fi îi face mai speciali decât ne putem închipui. Ațția copii bolnavi care nu se pot bucura de ceea ce avem noi majoritatea, găsesc în lucrurile mărunte o bucurie mult mai sinceră decât a noastră. Ei sunt adevărații oameni care văd frumosul în lucruri pe care noi nu le observăm, care știu să ierte, care au nevoie de iubire și afecțiune, ei sunt oameni simpli, naturali, neperturbați de civilizație.

Drepturile omului înseamnă să îi tratezi pe ceilalți așa cum ți-ar plăcea ție să fii tratat și anume cu demnitate, respect, egalitate, indiferent de cetățenie, naționalitate, rasă, etnie, sex, orientare sexuală, abilități sau orice alt statut. Unele dintre cele mai frecvente victime ale intoleranței sunt copiii din mediile sociale defavorizate, abandonatii uneori la câteva zile după naștere, de părinții lor, locuitorii ai orfelinelor, ai centrelor pentru copiii cu dezabilități, sau copiii ai străzii.

Copiii sunt vulnerabili, indiferent cât de maturi ar părea. Copiii au nevoie de exemple pozitive. **Un copil născut și crescut într-un mediu dăunător, atât fizic cât și psihic, se va dezvolta într-o manieră greșită, transformându-se într-un caz antisocial.** Copiii pot fi și sunt victimele unei discriminări rasiale. În societatea noastră acest aspect este evident în cazul romilor, neluând în calcul potențialul sau dorința lor de a face ceva cu viața lor. Din cauza acestor crime rasiale, discriminării și prejudecății, pot trece pe lângă noi genii sau copii cu un talent pierdut, risipit. Aceștia ajung cerșetori pe care cetățenii îi privesc cu dispreț, statur cu indiferență, iar noi așteptăm să facă cineva ceva. Însă, dacă nu facem noi, cine să facă? Ei au nevoie doar de o șansă, iar noi le-o luăm și pe aceasta. Toți avem dreptul la o fărâma de fericire, toți avem dreptul la o rază de soare. Soarele este de acord să intre și

prin ferestrele mici, trebuie doar să-l lăsăm și să-l împărțim cu ceilalți.

Ne considerăm liberi, dar suntem mai sclavi ca niciodată. Sclavii propriilor greșeli și mentalități.

Unele dintre cele mai mari vedete din ziua de azi, și nu numai, sunt persoane de culoare neagră, victime ale prejudecăților și mentalităților greșite, vieți distruse, ruinate, totul pentru plăcerea unor oameni fără conștiință și suflet. Aceste persoane sunt și azi deseori marginalizate, respinse de societate, creându-se astfel dispute, certuri, chiar războaie, ce distrug lumea, făcând din ea un loc neprielnic pentru cei ce vor urma.

Situația dramatică a țărilor africane, în care mortalitatea este extrem de ridicată, datorită foametei și bolilor incurabile, a unei economii care aproape nu există, iar persoanele care se ridică să facă ceva sunt foarte puține, să fie asta și din cauza mentalității? Ia din puținul tău și dă-i celui care nu are nimic! Cu cât ai mai mult, ți-ai dori și mai mult, însă acei oameni necăjiți, uitați de lume, ce ar mai putea cere când nu au cunoscut nici puținul? Suntem norocoși, însă nu știm să ne bucurăm cu sinceritate. Cei plini de poftă și de ură nu vor cunoaște adevărul. „Dacă dau, ce îmi mai rămâne de mâncat?” Egoismul acesta va face din tine un căpcăun.

„Dacă mănânc, ce îmi mai rămâne de dat?” Dărnicia aceasta va face din tine regele zeilor.

Pacea poate fi înțeleasă ca expresie a convingerilor oamenilor. Unde sunt convingerile într-o lume dominată de războaie? Pacea înseamnă tăcerea armelor.

Pacea trebuie înțeleasă ca un proces etern al progresului. Pacea este țelul viselor noastre, să putem ajuta la construirea unei societăți mondiale non-violente,

o societate care nu este lipsită de toate conflictele, dar în care aceste conflicte sunt soluționate renunțând la utilizarea sau amenințarea cu violența activă.

Învățați să renunțați la armele verbale. Un copil trăiește un război zilnic, atunci când este agresat verbal. Lăsați copiii să trăiască într-o lume guvernată de pace! Rangel social pe care îl deții, te face respectat, dar NU TE FACE OM! Tolerează, învață să fii tolerant!

Vorbind cu blândețe și ținând în mână un crin veți ajunge departe!

Ștefana SOPCO XI F

*Eseul a fost prezentat în cadrul Simpozionului "Toleranța este responsabilitatea care susține drepturile omului, pluralismul, democrația și statul de drept" (17 noiembrie 2009), organizat de Serviciul de Asistență Socială Baia Mare, dir. Tania Zaharie